

ERIK A

FAGKRITISK FRONTBLAD

3

STRATEGI
SEMINAR

7.10.75

PRAKTISKE OPLYSNINGER VEDR. FAGKRITISK FRONTBLAD

Hvad angår det til frontbladsgruppen indleverede materiales tekniske udformning, så må visse specielle ting pointeres. For det første skal stoffet indleveres på hvide, renskrevede (uden fede overstrengninger og trykfejl) A-4 ark uden huller (det skal endvidere være originalrenskrivningen-ikke fotokopi eller stencilat). For det andet skal siderne bære nummereringen på bagsiden (sådan at det ikke går igennem papiret), og være sat sammen med almindelige papirclips.

A-4 siderne nedfotograferes til A-5 format. Man bør derfor skrive A-4 siderne på mellemste linjeafstand-1½- for at opnå det bedste resultat. Afstanden fra øverste kant skal være 3½ cm, og ved start på et oplæg: EN TYDELIG OVERSKRIFT: Afstanden til næste kant skal være 1½ cm. Endvidere skal der være 3 cm margin i venstre side og 1½ cm i højre.

Oplæggene skal afleveres eller sendes til Katrinebjergvej 65, st. t. h. Ved personlig aflevering skal de lægges i frontbladets kasse på kontoret, og uanset hvordan de indkommer skal de selvfølgelig være der inden fastsatte dead-line

Ang. gruppens træffetid vil denne blive endelig fastlagt og offentliggjort, når gruppen er endelig konstitueret.

ANG. STRATEGISEMINAR LØRDAG-SØNDAG D. 11-12. OKT. -75

Der er via de lokale arbejdsudvalg indkaldt til strategiseminar, hvor det så er op til enkeltfronterne at udpege deltagerne. For folk som ikke er tilknyttet nogen fagfront men som er individuelt medlemmer af Fagkritisk Front, kan det oplyses, at hvis de er interesserede i at deltage, må tilmelde sig pr. brev eller tlf. til sekretariatet FF, Katrinebjergvej 65, tlf. 168885, senest fredag d. 10/10 kl. 12⁰⁰

Tid og sted for seminaret:

Matematisk Institut kl. 10-17, begge dage! Nærmere besked om lokaler på lørdag.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

1. Oplæg fra frontbladgruppen	2 sider
2. Strukturoplæg
Skolingsgruppen	8 sider
3. Om den gamle og nye skolingsstrategi, Per Riis	6 sider
4. Kritik af frontparlamentarikken, oplæg til diskussion af Fronten
C.C. Møller	16 sider
5. Kommentar og korrektion til Rådets oplæg
Jan Mølgård og Per Jauert	10 sider
6. Oplæg til strategidiskussion, (sidste trediedel af MWFG's beretning)
MWFG	19 sider
7. Oplæg til diskussion af samarbejdet mellem FF og grupper i arbejderklassen
Carsten Schmidt	7 sider.

Kort oplæg fra frontbladgruppen.

De hidtige udviklinger og den stillingtagen, der er foregået indenfor FF, har i det væsentlige afsløret en manglende afklaring af FF's rolle, mulighed for profilering, og frontens mangel på evne til at føre konkret politisk kamp indenfor universitetet. På baggrund af forårets erfaringer og situationen før, omkring og efter 1. december, vil den politiske diskussion indenfor FF i høj grad blive intensiveret i dette semester, i fortsat arbejde for at opbygge en konkret politisk strategi som grundlæggende for de kommende aktioner og mobiliseringer. Det er bl.a. i denne sammenhæng strategiseminaret og dette nummer af frontbladet skal ses.

Som konsekvens af denne udvikling, erfaringerne fra forårets to største MWFF samt beslutningerne om AU's fremtidige måde at fungere på (se skolingsgruppens oplæg), har AU taget beslutning om, at opsupplere FBG med yderligere repræsentanter for aktive undergrupper og enkeltfronter. Dette sker for at sikre gruppens politiske kompetance og informationsniveau.

Frontbladet vil skulle formidle strategidiskussionerne og -initiativerne indenfor FF, og må forholde sig bevidst til de formlingsmæssige problemer, der ligger i at omforme bladet til et aktivt agitationsorgan. Det bliver her af væsentlig betydning at afklare problemerne omkring karakteren af og indholdet i den frontinterne og -externe agitation og propaganda. (Dette må ske gennem en udvidelse af det redaktionelle arbejde). Såvel det redaktionelle arbejde som de teoretiske og politiske diskussioner i gruppen vil derfor blive intensiverede. Iøvrigt vil i første omgang beslutningerne og diskussionerne på strategiseminaret væsentligst danne baggrund for FBG's videre arbejde.

For at sikre det redaktionelle arbejde i FBG politisk-kvalitativt, er det nødvendigt med et skarpt overblik over de politiske forhold. Gruppen må derfor gøre sig umage om diskussioner og debat. Endvidere er det en forudsætning, at medlemmerne, der indlæg skal formuleres kort og præcist.

Deadline for næste nummer, 4. januar 1978.

gi-udviklinger. Kontrasteri var, at udgangspunktet for en sådan central strategi-diskussion ikke var de nævnte strategi-diskussioner, som faktisk finder sted. Indholdsmæssigt var udgangspunktet stadig kun de objektive kriseudviklinger, og de konkrete gennemslag disse havde på uddannelsesområdet med konsekvens umiddelbart, ikke den nuværende subjektivt eksisterende debat og de faktiske strategier, organisatorisk/strukturelt var udgangspunktet centralistisk. Strategidiskussionerne er blevet presset ind i nogle offentlighedskanaler, som slet ikke har kunnet forvalte diskussionerne - igen i kontrast til at diskussionerne rent faktisk har kunnet føres i øvrigt. Personelt har diskussionerne været forvrængede, først og fremmest pga Medlemsmødernes miljø, hvis der kan tales om et sådant.

Det er på denne baggrund vi mener strategidiskussionens bort-døen skal betragtes. Aktivgrupperne i fronterne har overhovedet ikke reageret på de FF-strategi-diskussioner, der skal finde sted - næsten da. Uden at ville hævde en generel lammeelse blot pga disse offentlighedsformer i fronten, har situationen dog en hæmmende virkning på efterårets genoptagelse af arbejdet - med bl.a. strategiuudviklingen. Medlemsmøderne kan på denne baggrund kun inddrages med en negativitet på forhånd fra mange grupper. Et strategiseminar afhænger af den konkrete forberedelse, og nok så meget specifikke status i forhold til arbejdet. Enten kan seminaret udvikle sig til 'edlemsmødestatus med de samme forvrængninger og fejlproportioneringer. Eller det må gives en præcis status - indbefattende afgrænsning i forhold til oplæg som er kvalificerende til delstrategi-diskussioner. At håbe på, at et seminar kan opbygge disse til at være STRATEGI-DISKUSSIONERNE vil være fatalt for det politiske miljø, vi har til disse diskussioner.

At bremse forvrængningerne i FF-fora, og at modvirke centralismen her, fører også nogle strukturelle ændrings-forsøg med sig. Vi er meget opsat på, at den intensiverende mædeliver på Medlemsmøderne fra efteråret og frem erkendes som fejlagtig. Der foretages vigtige skridt for MM har ikke svaret til den realitet, som har været grundlaget for diskussioner for de i forvejet bedst placerede. Forbødte diskussioner af fatal vigtighed for strategiuudviklingen har ikke kunnet indløses på MM, og hvad værre er - har virket demobiliserende på den trods alt ret store masse af aktive, som har været tilstede, men heller ikke har kunnet føre MM-debatten med sig uden for.

Mens selve MM har udviklet sig skævt i forhold til intentionerne fra sidste efterår, har der også været en magtopleveling i de forskellige aktigrupper centralt, som ikke har kunnet undgå monopolisering af enkeltaktivitetssom-

H-planerne på det nære konkrete område som væsentlig for vores arbejdsmiljøligheder lå nu ret klare. Men de var kun ét af den kapitalistiske krises gennemslag, som nu fremstod så klare og konsekvensfyldte også for mellemgrupper og dermed -strategi, at de pirkede så tilstrækkeligt til strategidiskussionsbehov hos hver enkelt lille gruppering i det venstreorienterede miljø på flere fag, - så strategidiskussion og -udvikling simpelt hen måtte bryde sig vej igennem uden centrale initiativer. Fronten som centralt forum (især MM) nåede kun lige at registrere en de facto udvikling fra en organ-fixering og høj-prioritering af det egentligt parlamentariske arbejde til en politiseringslinje som rådes opgave - da debatterne/aktionerne gik igang på flere fag, selvfølgelig på eget initiativ kun de fag som i forvejen var politisk aktive.

Diskussionerne ude i fagene under aktionen var bla. udtryk for at muligheden og behovet for strategidiskussionerne faktisk var til stede i miljøerne. De konkrete initiativer fra dag-til-dag kom selvfølgelig til at ligge i hænderne på mange fagkritisk/front-aktive, og kvalificeringen af debatterne kunne klart kun ske herfra. Men dette kvalificering og aktivering skete i tilknytning til tidligere eller nuværende arbejde i skolingsgrupper, fagkritikgrupper, grupper til kritik af uddannelsesplanlægning (H-plans-grupper etc.). I denne forstand bar frontarbejdet frugt - men som ff agerede netop for at tage strategidiskussionen op og "lede" den blev der en midlertidig modsætning mellem fronten som organisering og de fagkritisk arbejdende som smågrupper.

Aktionerne var dog kun et eklatant eksempel på, at det fagkritiske arbejde og FF er to ting. Her kan spredt nævnes andre. For et år siden var der flere forsøg på at starte en diskussion om gentagelsen af fagkritikkens forbindelse med arbejderkassens kampe. (Augustseminaret havde oplæg) Disse diskussioner faldt totalt ud af de centrale frontfora i efteråret. Men der er dukket op senere - Tirdbæk har arbejdet videre udenom disse fora med foreløbig tekstresultat og fag til efteråret. Der har været solidaritetsarbejde ført i skolings-sammenhænge og andre smågruppesammenhænge - noget der har ført mere med sig i selve skoling. "Aktuelle arbejdskampe" i sommerskolingen har arbejdet godt og åbnet vejen yderligere for arbejde med arbejderklassens historie, især for stået som kamperfaringerne og de aktuelle arbejdskampe, sådan at det kan blive en løftestang for orienteringen i det fagkritiske miljø mod samarbejde med dele af de aktive socialistiske arbejdergrupper i Årtus.

Fra augustseminaret og på flere M'er i efteråret blev åbningen mod arbejde på mellemuddannelserne mødt med skepsis. Det blev dog fastholdt som "forsøg". Ud ad arbejdet er der vokset ansatser til en foreløbig strategi for et socia-

Dette oplæg er ikke tekstligt særligt godt sammenhængende. Vi mener ikke det skyldes at der ikke er en linje i det, men at vi er kommet til at tænke baglæns. "Vi" er især nogle skolingsgruppedlemmer, som på så godt som alle skolingsgrupper siden....(ja, engang i foråret) har været inde på frontens strategi, og frontens måde at diskutere strategi i vores diskussioner og arbejde. Men "vi" er i flere situationer i arbejdet med især frontfolk i nogle af de undergrupper blevet fælles socialiserede i flere af de tendens-holdninger der indgår heri. Det med at tænke baglæns opstod så ved, at da et par af os skulle lave oplæg til skolingsarbejde, incl. noget strukturelt, sad vi pludselig med en del ret ændrede løsninger på hvordan frontstrategidiskussioner skulle gribes an på skolingsrådet - uden at vi havde formuleret baggrunden for disse løsninger. Det lapper vi så på nu ved at ridsse nogle tanker op som ligner en baggrund for vores indstilling til fronten centralt i øjeblikket.

Oplægget er i denne omgang ikke beregnet til frontbladet eller lignende. Det er selvfølgelig snarligt meningen - men vi vil godt forinden have nogle kvalificeringer af synspunkterne, hvilket vi lægger op til skal ske fra de frontfolk der i øjeblikket defacto er involveret i en praksis i au eller undergrupper eller deromkring.

De konkrete forslag dette munder ud i, er dog så vigtige, at vi vil indstille til FFAU at tage foreløbig stilling til det på førstkommande måde. Det gælder dels frontens offentlighedsformer (også strukturelt) - dels en omorganisering af skolingsrådet.

Udviklingen i defagkritiske arbejde på universitetet blev i løbet af året siden sidste sommer kanaliseret gennem mange flere smågrupperinger i det fagkritiske miljø (incl. rådsfolkene) end de overleverede strategier lagde op til, altså strategierne i såvel fronten som rådet. H-plansarbejdet var blevet styret gennem det centrale råd, og gav efter H-planskompendiet ikke nye resultater i organiseret regi. Af for os i øjeblikket uklare grunde var det øgede politiske arbejde under frontens ledelse kommet ind efter noget centralistiske linjer i august-november måneder. Det betød at der tilsyneladende ikke skete nogen udvikling i fronten på de vigtige politiske områder der var blevet initieret på forår og sommer 74. Vi mener dog, at de væsentlige udviklinger kun springer i øjnene hvis man stirrer på de centrale organiseringer som det centrale studenterråd og FI også er. Spørgsmålet er dog også, om ikke nogen udviklinger er blevet hæmmet af de centralistiske bånd - det vil dog ikke blive besvaret her.

råder, og læmelse af visse koordinationsfunktioner. Undergrupperne, især skolingsgruppen, til dels Fagtrykgruppen, samt MFG i sine funktioner, er kommet til at stå isolerede indbyrdes og i forhold til FFAU og dermed i forhold til visse front-auer. FFAU har udviklet sig til i løbet af foråret at være en formel skal, hvor enkeltmedlemmerne, hvis de ikke i øvrigt deltog i koordinationsarbejde eller centrale grupper, blev holdt for nær. Det har da også været en udbredt mening, at "au var inkompetent". Undergrupperne og MFG har haft en dobbeltpraksis overfor dette - på den ene side ofte hævdet au's formelle koordinationsstatus, på den anden faktisk arbejdet udenom.

Disse betragtninger munder ikke ud i en meget nærliggende løsning (kunne man mene ved en formel betragtning) at beslutningstagende og retningsgivende diskussioner overføres fra MM til AU. Mudsætningen består mellem det faktiske frontarbejde i enkeltfronter og i undergrupperne, over for Medlemmernes offentlighedsforvængning. Midt heri kommer au blot i klemme, idet de ikke fra nogen ligger noget krav om at offentligheden og koordinationsfunktioner i det daglige arbejde skal gå igennem FFAU. Vores løsningsforslag på kort sigt får derfor på en nedkøling af MM og overgang til arbejde i mindre og faktisk konstituerende arbejds- og dermed enkeltfags-overskrivede felter. Dette arbejde kan være emne-seminarer, men det kan ligesåvel være arbejde gennem de grupperinger, der nu udgør den faktiske koordination og initieringscentrene i fronten. Det skal blot sikres, at der minimalt bliver sat de kræfter ind på denne enkelt-frontoverskridende praksis, som der i dag bliver sat ind på MM-offentligheden. Dette kan for så vidt godt løses gennem et organ, man kan kalde noget lignende MFG. Men det må foregå sammen med andre koordineringsorganer (undergrupperne og FFAU), og ud af dette arbejde, ikke ved siden af. I gennem FFAU skal der så kanaliseres de strategidiskussionsinitiativer, der opstår. FFAU skal være en sikring af informationsniveauet og det fælles refleksionsniveau - det kan ikke sikre denne strategitidudvikling, idet det tydeligt skulle være frøen til ligeså i dette oplæg, at vi ikke mener at endnu et centralistisk FI-organ vil kunne redde noget.

Selvom der mangler meget i udformningen af disse strukturelle løsningsforslag, vil vi i den sidste del af oplægget opsummere de foreløbige strukturelle ændringer, vi vil iværksætte for skolingsarbejdet. Dette er ikke alt af principiel art, men organiseringen er af en sådan betydning for andre aktiviteter, at det hurtigt må indgå i diskussioner i andre aktivgrupper. Ten-

densen i forslagene er, at vi vil forsøge at modvirke centralismen i vores koordinerende arbejde. På den ene side er det klart, at skolingsarbejde og det fagkritik-arbejde, det udvikler sig til, må være enkeltfrontoverskrivende. På den anden side ligger initiativerne hos enkeltpersoner og/eller smågrupper i skolings- og fagkritikarbejdet. Følgelig vil vi forsøge at opfange, udvikle og fortsætte dette arbejde i så tæt samarbejde med de faktisk udøvende grupper som muligt.

Udgangspunktet for en decentralisering af skolingsområdet må være de udviklings- og arbejdsenheder arbejdet er foregået i det forløbne år, hvor skolingsarbejdet har været koordineret ind over SG. Vi har kaldt de bærende enheder sektorer, hvilket vi bibeholder, hidtil HUM, SAMF og SOCIAL. Arbejdet har her hidtil været skolingsledersamarbejde og pædagogisk samarbejde - dette vil vi nu styrke yderligere. Sektorgrupperne skal altså være et forsøg på at udvikle indholdsmæssige samarbejder omkring de forskellige fagkritikudviklinger der sker/og strtegisk må ske på de forskellige fagområder. Dette samarbejde må kunne bevæge sig videre end den meget organisatorisk prægede ramme fronten i dag bevæger sig centralt i, og hvor skolingsgruppen og så er ved at antage samme problemer som FF har generelt. Så længe SG kun havde et arbejde i gang på enkelte fagområder, som ovenikøbet blev udviklet af os på samme måde (idet også flest var hum, eller hum-prægede) - så kunne vi arbejde indholdsmæssigt tilfresstillende, men det kvalende organisatoriske arbejde der er strømmet ind over SG kan ikke give mulighed for at varetage arbejde : typisk hum, historie (som er at opfatte som andet end faghistorie), samf, psyk, sociale og pæd, sundhed, og endelig naturvidenskaberne. Konsekvensen skulle være, at det enkeltfrontoverskrivende arbejde skal baseres på arbejdsfællesskab, der vokser ud af de politiske felter frontens arbejde omfatter - ikke baseres på den samlede organisatoriske ramme, det være sig FFAU eller SG. FX. vil der kunne være grupper frem af arbejdet med (især eksterne områder) som samarbejdet med SAM, mellemuddannelserne, projektarbejde, rekrutteringsarbejde.....

På nær sigt vil vi altså starte med sektorgrupper. Disse vil også kunne overtage al igangsætning af formaliserede grupper, skoling eller andet. Og vil kunne være initierende med etablering af foraer for udviklingen af det fagkritikindhold, der udvikles og må udvikles i forhold til det genstandsområde sektoren udgør, og dermed ikke snævert skoling, men bredt fagkritikudvikling på området. Alt dette skulle understøtte en udvikling, der har sat

sig igennem i forhold til det niveau de enkelte fagområder har haft i det forløbne år, og som vil ske fremover - at der udvikles samarbejde, smådiskussioner etc. mellem skolerne på de fag, hvor man går - og at dette samarbejde vil slå igennem mere baseret på kontakter i de givne sektorer, end de vil bevæge sig ind over centrale organer, incl., skolingsgruppen. FX. arbejdet på Nordisk, som selvfølgelig er atypisk, idet i bogstaveligste forstand har været forløber og inspirator til hele skolingsarbejdet og selve skolingsgruppen centralt, men det begynder klart også at kunne ske på SAMF, og de sociale områder uden for universitetet. Vi vil fremme denne udvikling, konkret altså gennem en fast sektorgruppe, der så styrker de løsere kontakter, der viksler frem. Det er også tilfældet pga. fronternes svaghed, og fuldstændige mangel på samarbejde med andre fronter. Dette samarbejder sket indenfor grupper som fx. skolingsgruppen, eller via konkret arbejde på tværfag eller lign., og sektorgrupperne kan derfor være forløber for andre kontakter mellem fronterne.

Organisatorisk skal sektorgrupperne ansvarliggøres som en skolingsgruppe centralt for den sektor, og have styr på de indholdsmæssige udviklinger og problemer, som sker/finde i de enkelte skolingsgrupper/hold. FX. forsøge at få indløst "rapportfasen" efter afslutningen af skoling, fagkritikgrupper etc. Og endnu vigtigere: de skal sørge for, at de hele tiden etableres former for ovennævnte strategiudvikling og diskussioner på sektorområdet, se-minarer, småmøder eller blot alm. fortløbende skolingsgrupper - kald det, hvad man vil. Altså bl.a. de elementer vi tidligere har lagt ind i de såkaldte skolingsledergrupper, som dog ikke har udviklet sig så vidt, ren som nu kan opstå på en mere fordybelig sønderdelt måde.

Afsluttende vil vi kort berøre det organisatorisk-administrative niveau, som selvfølgelig skal udfoldes snarligt ved igangsætning af arbejdet, og som hænger sammen med en smidiggørelse af flere administrative funktioner i og omkring de centrale grupper. (Der skal også hurtigt ske en udfyldning af sektorgruppernes helt præcise arbejdsfelt og -opgaver - se hertil foreløbig bilag om dette). Organisatorisk er vi indstillet på integration af de elementer, der har med de formelle frifællesskabshold at gøre i sektorgrupper, så de også skal fungere som organisatorisk ansvarlige. Administrativt og praktisk må det hænge sammen sådan, at sektorgruppen får en lignet struktur, der som selv politisk aktiv i sektorens skolingsarbejde hidtil, må fungere politisk koordinerende over for såvel sektorgruppens arbejde som de skolingshold og an-

dre grupper, der samarbejdes mellem. Men for at funktionen kan være mulig må knyttes sammen med nøjeledelse, nøjeindkaldelse og -referater, organiserende for seminarer/nøjder etc...., samt de dele af det formelt fritidslovmæssige som vedrører etableringsfasen af skolingshold. Dog skal arbejdet over for kommunen, det egentligt administrative og en mængde formaliteter fortsat søges ordnet centralt - nu styrket gennem mere kontor-lignende lønnet arbejde. Løn- nen skulle fx. ækvivalere styrelsesaflønnning. Den praktiske arbejdsdeling kan vi dog ikke helt tage forskud på her.

Om den gamle og den nye skolingsstrategi.

1. Kritik af den gamle skolingsstrategi.
2. opridsning af den nye skolingsstrategi (forslag hertil)
3. Hvordan den nye skolingsstrategi forholder sig til 1. dec.

Punkt 1.

Det er ikke meningen (og heller ikke muligt på nuværende tidspunkt) at komme med en detaljeret kritik af skolingsaktiviteterne som en integral del af frontens politiske praksis. En sådan detaljeret kritik må nødvendigvis ske på grundlag af skolernes og andres fælles overvejelser, efter centrale diskussioner af skolings politiske indhold og organisationsformer. Derfor er dette kun udtryk for generelle overvejelser, hvis positive indhold først kommer frem under punkt 2.

Lige siden 1972 har der været skolet bredt - eller har der været intentioner om at skole bredt. Efter frontens decentralisering og kvantitative udvidelse i 1973, har det været muligt at rekruttere til skoling fagspecifikt, dvs. muligheden for en bred (og ikke kun skolingspraxis) har været mulig sammen med de nye frontfolk. Skolingspraxis karakter har været åbenbar fra begyndelsen. Udgangspunktet for den primære skoling har været indføring i kritikken af den politiske økonomi - og med den forståelse der var for indholdet i denne, har praktiske, konkrete politiske diskussioner været støvsaget fra skolen, idet der ikke gives nogen umiddelbar kobling mellem det almene kapitalbegrebs abstraktionsniveau og den samfundsmæssige overflade. Med en intention om, at begribelsen af kritikken af den politiske økonomi skulle ske så logisk stringent som muligt - hele rekonstruktion intentionen - har der i logisk forlængelse heraf været alokeret for umiddelbare eller sågar middelbare politiske diskussioner. Disse har været henvist til andre områder af frontens praksis, idet mindste som intention, nemlig uddannelsespolitikken, der lavede under frontens parlamentariske engagement. Endvidere under andre aktiviteter, så som alliance med arbejderklassen, rusintroduktioner mv. At disse områder ikke har kunnet rumme en indledning af konkrete politiske diskussioner om socialistiske studenters agerer i konkrete politiske situationer, viser frontens generelle arbejde under skolingspraxis. I foråret, hvor uddannelsespolitiske diskussioner blev afvist og henvist til frontens område for parlamentarisk.

Denne opspaltning i enkeltområder, frontens arbejdsdeling, har fået resultat, at ingen af delene har været i stand til at indføre diskussioner om samfundsreflexioner over områderne for frontens praksis. I

videre manglende diskussioner af frontens fagkritiske aktiviteter, manglende diskussion om prioritering af frontens arbejdsopgaver, manglende diskussion om indholdet i tværfag, manglende diskussion om taktikken med at forsøge at institutionalisere fagkritikken, via et parlamentarisk engagement. Der bar således ikke været nogen garantier for, at frontfolk havde et forum, hvor konkrete politiske diskussioner blev taget op, ingen garanti for, at frontsynspunkter - konkret blev formidlet og diskuteret med større dele af studenterne. Frontens expansion har ikke været fulgt af omfattende diskussioner om, hvilket indhold, hvilke områder der skulle være ekspansionsens substans.

På trods af denne generelle apolitiske holdning til parlamentarikken, til den expanderende skoling, til de uddannelsespolitiske diskussioner, til solidaritetsarbejdet og dets muligheder, har enkelttelemeterne udviklet sig. For skolingsens vedkommende, er det skolerne selv (i et vist omfang) der er begyndt at problematisere, det grundlag, som de selv er et historisk resultat af. En sådan problematisering var allerede spågt formuleret i 1974, og under sommerskolingen var der lagt op til, at konkrete politiske diskussioner skulle foretages sideløbende med formlidlingen af det indhold, som de enkelte forløb rummede. Det har ikke betydet, at den omfattende aktivitet indenfor fronten, som skolingens er, har været forfjeldet. Tværtimod. Ekspansionen ud over mellemuddannelserne, over de traditionelt "svage" områder indenfor universiteter, har allerede givet resultater, flere steder har været aktive i solidaritetsarbejdet og i sommerskolingen, og konkrete samarbejder (fagkritik) er blevet etableret mellem universiteter og mellemuddannelser. Indenfor skolingsområdet, såvel som indenfor området for uddannelsespolitik (parlamentarisk) er frontens hidtidige praksis blevet problematiseret (se andre oplæg).

Udgangspunktet for frontens skolingspraksis var ideelistisk. Skolingens var primært rekruttering til en politisk - socialistisk praksis i fronten - det var frontens organisatorisk forbindelse til nye studenter, det var her i første omgang at nye studenter blev konkruteret med frontagenter. Det var derfor en selvfølgelig opgave, at bearbejde studenternes uundværlige bevidsthed og erfaringer, at tage fat i konkrete politiske problemstillinger for ad den vej, dels at støtte frem til en uindelbar frontpraksis, dels at støtte frem til en teoretisk begribelse af samfundets væsensforhold. Den modsatte politik blev som sagt fulgt. Dette betød, at politiske studenter blev stødt væk fra fronten - hvor deltagelsen nærmest afhæng af abstraktionsevner i mere end een forstand, idet abstraktionsevne både kan være et instrument

for teoretisk bearbejdning af samfundets modsigelser og abstraktion fra disse modsigelser. Og tages der skyldigt hensyn til studenternes samfundsmæssige placering og generelle herkomst må det være oplagt, at faren for den sidste bevægelse er stor. Det er hermed ikke sagt, at politiske formidlinger ikke har været forsøgt, men generelt har disse forsøg haft som formål, at lette indgangen til den teoretiske begribelse, har så at sige været middel og ikke mål (i denne sammenhæng). Det har betydet, at politiske diskussioner af handlingsanvisende karakter har været udelukket (nære eller mindre). En mangel, der blev aktualiseret efter og under studenteraktionerne, hvor det i sommerskolingen objektivt stod frem som nødvendighed, at konkrete overvejelser over den uddannelsespolitiske situation blev gennemført. Motoren i det teoretiske arbejde må være den aktive politiske stillingtagen til vores samfundsmæssige placering, til vores samfundsmæssige muligheder som socialistiske studenter. Og det må aktiv politisk stillingtagen til de bevægelser der foregår blandt de øvrige studenter (hvor der er en del reelle og potentielle socialistiske iblandt). Det er samtidig klart, at et sådant udgangspunkt (det abstrakt-teoretiske) også virker tilbage på den gamle front og ikke kun påvirker de nye på en bestemt måde. Målet (indenfor denne sammenhæng) er ikke tiltagelsen af kritikken af den politiske økonomi (selvom nødvendigheden af denne tiltagelse ikke betvivles) men politisk aktion, der ikke skal forstås firkantet som "aktionisme". Politisk aktion må foregå på forskellige niveauer, kritik af den borgerlige videnskab og det borgerlige samfund og aktion herimod. Hvad der er sagt indtil nu er dette: At til egne sig kritikken af den politiske økonomi er ikke det samme som at have læst den. At begribe kritikken af den politiske økonomi er ikke det samme, som at have begrebet samfundets abstrakte bevægelsesformer. At tilegne sig kritikken af den politiske økonomi er samtidig at have indset nødvendigheden af den politiske aktion. Alt andet er hjerne-gymnastik.

Punkt 2.

Modsigelsen mellem arbejdscolingen i fronten, der som antydnet ikke er praktisk, men udtryk for manglende politisk sammentænkning, og studenterne om, at skolingens må være altonfattende, må tænkes som bevægelse. Det er ikke meningen, at skolingens skal være frontens eneste aktivitet. Det der intenderes er, at skolingens må stræbe henimod at indoptage flest mulige elementer i sig, vægtes efter, hvad der foregår af politisk aktivitet andre steder i fronten, hvor de nye frontfolk med det samme må inddrages.

For det første er det nødvendigt, at skolerne der hvor de skoler er inde i de politiske bevægelser, der foregår blandt studenterne på skolingstedet. Det betyder, at skolerne må deltage i og initiere politiske diskussioner, der konkret angår studenterne. Det kan være deltagelse i uddannelsespolitiske diskussioner, diskussion af de forskellige fraktioners politik, f.eks. DKP, KFML-uddannelsespolitik og diskussion af, hvordan studenterne aktiviserer de andre studenter, hvordan politiske diskussioner rejser og hele den praktiske diskussion om organiseringsarbejde, både af sig selv og de andre studenter, hvordan der informeres, agiteres, hvordan konkrete diskussioner tages, føres frem, f.eks. hele diskussionen om statens intervention i de videregående uddannelser. Herunder nødvendigheden i at kunne perspektivere de enkelte indgreb, og være istand til at formidle statens agens med den samfundspolitiske situation - kapitalens krise og akkumulationsproblemer. En samfundskadning mellem statens intervention og kapitalens krav om øget profit gennem udvikling af produktivkraftene, gennem hævelse af produktiviteten. Herunder diskutere hele kvalifikationsproblemet, for at give væsentlige begrundelser for, hvorfor staten med nødvendighed interverner. Videre en diskussion af, hvilke muligheder og ulemper dette sætter for socialistiske studenters kamp, hvilke indholdsmæssige udviklinger studenterne må kæmpe for. Herunder diskussion af frontens hidtidige taktik, institutionalisering af fagkritikken, det parlamentariske engagement osv. Dette gælder både, om det er på universitet, eller på mellemuddannelserne der er tale om. Udover den praktiske diskussion kan statens funktioner i det kapitalistiske samfund tematiseres.

For det andet, er det nødvendigt, at tage aktuelle kampe op som foregår mellem kapitalistklassen og arbejderklassen, dels for at diskutere kampens udvikling og perspektiver, dels for at diskutere statens funktioner her, modsigelserne i kapitalforholdet, forholdet mellem økonomisk og politisk kamp, venstrepartiernes agens i forhold til kampene, studenternes praktiske engagement i denne forbindelse - indsamling og oplysningsarbejde, hvordan organiseres dette, hvilke oplysninger skal formidles til de andre studenter, hvordan kan det kædes sammen med en kritik af det kapitalistiske samfund osv. Endvidere kan krisediskussionen tematiseres her, udfoldning af samfundets modsætninger begyndende.

For det tredje er det nødvendigt, at diskussioner og oplæg der organiseres i fronten og enkeltfrontene tages op i skoling, løbende og før mødemøder eller seminarer og diskuteres. Det skulle være indlysende, at sådanne diskussioner kunne hæve det politiske niveau i fronten sammen med en aktivitetsudvidelse. Endvidere diskussion af, hvordan disse diskussioner breder sig videre ud på de hold, hvor studenterne

fjerde, inddragelse af studenterbevægelsens historie i det arbejde, for den kan belyse bestemte politiske diskussioner, der foregår i fronten, hvorfor stiller fronten sig sådan nu, hvilken baggrund er der i den uddannelses- og samfundspolitiske situation.

For det femte er det nødvendigt, at beskæftige sig praktisk som teoretisk med organisationsformer, ikke kun i forhold til de andre studenter, men indenfor skolingsholdene, med det praktiske formål at medtage de forskellige autoritets- og organisationsformer - f.eks. er det nødvendigt, at initiativer og planlæggende arbejde udgår fra studenterne selv, samtidig med at det er nødvendigt, at skolerne indgår i de forskellige aktiviteter som studenterne rejser via oplæg eller diskussioner på deres hold. Der må stilles krav til studenterne om, at de holder sig på en sådan måde, at de disciplinerer sig og tager arbejdet seriøst, thi hver enkelt skolingshold er en potentiel kadre og opfattes og arbejdes som en sådan.

For det sjette må det arbejdes med formidlings- og agitationsformer. Er så vidt muligt udnytte de praktiske muligheder for agitation der ligger i diskussionerne og i bevægelserne udenfor skolingsholdet.

For det syvende er det nødvendigt, at hele baduljen reflekteres i forhold til senere primære formidling, altså skoling af nye, dvs. at diskussion om skolingstrategi og skolingslederskoling hele tiden opretholdes og bearbejdes.

For det ottende er det nødvendigt, at holdene forholder sig aktivt til andre frontaktiviteter, deltager så vidt muligt i diskussion af faglige projekter og i udarbejdelse af sådanne og i udførelsen af dem.

For det niende er det nødvendigt, at erfaringerne i skolingsarbejdet formidles via distribution til alle skolingsaktive, sådan at rapporter bærer præg af politiske reflexioner og erfaringer.

For det tiende er det nødvendigt, at skolerne og skolingsholdene allerede nu forholder sig til situationen i dec (idet studierne for hvar.) og hvordan der arbejdes op til første december dels hvordan der arbejdes efter.

Disse retningslinier er ikke kun gældende for grundskoling, men må gælde i den videre skoling, som den umiddelbart må gå over i, hvor der er en oparbejdning af kritikken af den politiske økonomi, hvor studenterne efter et heldigt gennemført grundskoling aktivt skulle kunne

deltage i perspektivering af denne læsning. Samtidig er det en frontopgave at diskutere, hvordan kritikken af den politiske økonomi formidles/indoptages mest frugtbart, dvs. uden at deltagerne brækker nakken på den - det må være afgørende for at vi kan fastholde kritikken af den politiske økonomi som grundlag for vores praksis - idet det indtil nu, har været ret individuelt, hvor næmt det er gået med en sådan tilegnelse.

Det der her er tematiseret, er hvordan "kapital, stat og krise" kan gribes an, så der er opbygget et praktisk og begyndende teoretisk grundlag for tilegnelsen af kritikken af den politiske økonomi.

Punkt 3.

Det skulle her ikke være nødvendigt at minde om, hvad 1. dec. betyder især for humaniora. Men til gengæld er det værd at minde om, at ikke kun RUC men også AUC nu er sat under administration. Føllesbækendegørelsen for AUC er kommet og træder i kraft pr. 1/9 1975. Dette betyder, at de institutionelle/parlamentariske/studenterpoltiske muligheder er ophørt med at eksistere. Dette aktualiserer endnu engang diskussionerne fra foråret, og bestemmer langt hen, hvilke diskussioner som socialistiske studenter må foretage, både internt og eksternt. Endvidere bryder en del af undervisningen på humaniora sammen. Fronten står i den situation, at den har mulighed for bevidst at forholde sig til dette sammenbrud og agere offensivt i forhold til det. Diskussionerne i fronten må videreføres og decentraliseres så vidt muligt, så frontfolk er med til at præge diskussionerne blandt studenterne og initiere deres selvaktivitet med opstilling af projekter og diskussioner der har socialistiske perspektiver. Studenterne (de socialistiske) må gå igang med at diskutere, hvilke projekter der har relevans på nuværende tidspunkt, så der bliver mulighed for, at vi kan forholde os aktivt til de forslag der kommer ind. Endvidere må vi forholde os aktivt til diskussioner om aktionsformer og organisationsformer for arbejdet og videre diskutere udviklingen i statens uddannelsesplanlægning. Dette arbejde må gå igang nu, så vi er forberedte den 1. dec. Vi må diskutere, hvordan vi skal forholde os til Køns og KMI og deres forventede roller og hvordan vi skal forholde os til lærere og undervisningsassistenter. Endvidere skal vi vide præcist, hvor og i hvilket omfang undervisningen bryder sammen, hvordan lærere og undervisningsassistenter forholder sig til sammenbruddet, hvordan studenterne generelt forholder sig. Dette kan vi have præcise oplysninger om, hvis vi starter arbejdet nu, på skolingshold, på holdene i alle de forumer der eksisterer, officielt og uofficielt, i kaffestuerne, i korridorerne og på lokummerne.

(efter diskussion i hum.sektoren og hele sektoren/gruppe) Per Riis.

KRITIK AF FRONT-PARLAMENTARIKKEN.

Oplægget vil forme sig som en kritisk gennemgang af nogle hovedpunkter i oplægget "Om styrelsesloven, og forslagene til revision heraf, samt studenternes kamp herimod.", der er udsendt i SR-bladet, nr. 8 og signeret "Styrelsen".

- Jeg vil kritisere oplægget ud fra 2 hovedsynsvinkler:
 - dels formelt for den måde det er blevet produceret og politisk ført frem på. Denne kritik vil jeg gøre relativt kort og den skal mere markere en modposition end være et egentligt diskussionsoplæg. Jeg tror ikke der vil komme meget ud af en diskussion om, hvem der havde retten på sin side. Derimod mener jeg at vi på seminarer den 11-12/10 og derefter nok bør diskutere, hvordan vi fremover ønsker Frontfolks politiske initiativer formidlet.
 - dels indholdsmæssigt for de mangler, fejl og forkortninger, som jeg mener oplægget indeholder. Det er det oplægges væsentlige del; den jeg mener kan danne grundlag for en diskussion.
- Jeg går kun i ringe omfang ind på at udkaste alternative taktikker og strategi i forhold til "styrelsesoplægget", som det almindeligvis kaldes. Det skyldes ikke at jeg mener at den side af sagen er uvigtig. Tværtimod. - Men jeg er ~~ikke~~ involveret i beretningen fra MMFG, som indeholder et relativt omfattende oplæg til en strategiproblematisering og -diskussion.

Oplægget indeholde følgende afsnit:

1. Det formelle, politisk-organisatoriske problem.
2. De væsentligere, politiske og teoretiske problemer.
 - 2.1. Vedrørende "kampen mod styrelsesloven".
 - 2.2. Vedrørende den senkapitalistisk-statistiske uddannelsespolitik og -styring. Eller: K-plan og Centralisering.
 - 2.3. Kortfattet forsøg på en politisk perspektivering af kritikken.

ormelle, politisk-organisatoriske problem.

Styrelsesoplægget (herefter: Oplægget, med stort) indeholder en opfordring til en bred politisk diskussion blandt medlemmerne. Derudover indeholder det et forslag på at gøre op med den hidtidige parlamentariske politik. Endelig indeholder det forslag om, hvis de iværksættes, vil præsentationerne for Frontens arbejde overhovedet.

Frontens hidtidige vigtige oplæg, som adskiller sig fra tidligere politiske kurs (og dermed også oplægget er imidlertid ikke lagt frem til "offentlig" debat i Fronten før det er blevet ført politisk frem.

Jeg er en fejl. Jeg mener at det må være et krav til medlemmerne at de præsenterer deres (Frontrelevante) initiativer og får dem diskuteret i Fronten.

Jeg mener altså at man må være loyal overfor Frontens politik og at man må være loyal overfor Frontens politik.

Alternativet er så vidt set forvirring og splittelse. Endvidere mener jeg, at Frontens politik er en mere sammenhængende politik end tidligere.

Frontens politik er en mere sammenhængende politik end tidligere. Frontens politik er en mere sammenhængende politik end tidligere. Frontens politik er en mere sammenhængende politik end tidligere.

Frontmedlemmerne forstår sig. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

forbindelse er jeg bl. a. stødt på følgende problemer: 2. Ligesom jeg altså nu forstår sig, - indenfor en Frontens-

så vidt jeg er orienteret, også havde nedlagt sig selv. (Igen uden at det her været taget op på medlemsmødet.)

Oplægget kunne have været præsenteret i 3 Frontfora i løbet af august: Arbejdsudvalget, Medlemsmødet (det kunne være blevet indkaldt) eller på seminaret den 23-24/8 (som blev aflyst bl. a. på grund af manglende oplæg og hvor det sagtens kunne have været relevant at fastholde f. eks. mødet den 23. til diskussion af Oplægget).

Endelig kunne man have tænkt sig, at Oplægs-skriverne havde taget kontakt med Frontfolk udenfor deres egen gruppe m.h.p. at få en vurdering af, hvorledes Oplæggets indhold "stod" i forhold til andre kammerater og grupper i Fronten. Ingen af disse ting er sket, eller efter mit vidende forsøgt.

2. Fronten er ikke i stand til at tage politisk stilling, heller ikke til parlamentarisk-problemerne.

Det er muligt jeg vil blive kritiseret for at have fremdraget dette argument, men det er altså blevet fremført. Jeg mener ikke at standpunktet kan begrundes konkret.

Der har slet og ret været gjort alt for få forsøg på at rejse Oplæggets problemstillinger i Fronten (jvf. ovenfor). Men derudover kan standpunktet rumme en efter min mening problematisk defaitisme i forhold til Frontens fremtidige muligheder. Sagt i få ord:

Hvis man på baggrund af dårlige erfaringer trækker politiske diskussioner ud af Fronten, så vil man samtidig medvirke til at Fronten forbliver politisk handleudygtig, man vil m.a.o. bidrage til at forhindre, at Fronten bliver mere politisk kvalificeret end den er. Man kunne i forlængelse heraf spørge: hvorfor være medlem af en organisation, som man mener ikke formår at diskutere og beslutte politisk?

Endvidere må det konstateres, at den direkte konsekvens af denne holdning er, at praksis udfoldes uden diskussion. At skoling, arbejderklasserelationer, Fagtryk, SR-politikken, universitetspolitikken, det fagkritiske arbejde, agit-prop'en, aktions- og mobiliseringsarbejdet, osv. udfoldes principielt atomiseret. Heroverfor må man, efter min opfattelse, stille et krav om, at Frontens nuværende og fremtidige praksis i højere grad gøres til genstand for politisk diskussion. For at undgå atomisering af Fronten, opløsning eller spaltning af organisationen og svækkelse af Frontlaget for at arbejde socia-

listisk her ved universitetet og på længere sigt også ved de øvrige uddannelsesinstitutioner.

Jeg mener altså at det må kræves, at de forskellige politiske tendenser diskuterer med hinanden, at de forsøger at udvikle og fastholde nogle almene og konkrete politiske rammer som de - med basis i Fronten - kan arbejde indenfor. Det betyder også, at jeg ikke mener, at man skal udstyre nogen Frontgruppe med et selvstændigt og suverænt mandat til at føre politik på Frontens vegne (jvf. nogle diskussioner der så vidt jeg ved har fundet sted omkring de såkaldte "aktivgruppers" grad af politisk-praktisk autonomi). Det ligger i sagens natur, at jeg herudfra også må mene, at vi skal skærpe informations- og erfaringsmidlingen Fagfronterne imellem.

Atomiseringen af Fronten i politiske tendenser, aktiver, grupper, isolerede Fagfronter, osv. vil svække Fronten og dermed grundlaget for det socialistiske arbejde ved universitetet. Det vil samtidig betyde styrkelse af KomS-fløjen, Studenterpolitikken, lærerpolitikken og statens teknokratiske og/eller direkte reaktionære kræfter. En udvikling som ingen Frontfolk vil acceptere, endstige medvirke til.

Den eneste diskussion, som jeg vil lægge op til med disse 24 side er: hvor langt går enigheden m.h.t. at kræve mulighed for politisk diskussion i Fronten forud for/æsvænt-lige initiativer føres frem?

De væsentligere, politiske (strategiske og taktiske) og teoretiske (hhv. analytiske) problemer.

Vedrørende "Kampen mod Styrelsesloven".

En begrænsning ved Oplægget, som er vigtig og er med til at producere andre problemer/begrænsninger i Oplægget: det er ikke muligt at vurdere den aktuelle situation omkring Styrelseslovs indbringingsforlagene ud fra de tidligere Styrelseslovs kampe som primært grundlag. Det er en alt for snevert synsvinkel. Der må i hvert fald tages hensyn til indholdet af den statslige uddannelsespolitik (ud over den nok som omtalte centralisering), udviklingen af en socialistisk poli-

tik ved universiteterne (blandt studenterne), fagkritikkens udvikling, Frontens bevidsthedsmæssige og praktiske funktioner, klassekampenes former og udvikling, de socialistiske partiers hhv. partiopbyggende organisations politiske niveau og praksis, etc. - Den nævnte begrænsning får konsekvenser hele Oplægget igennem, dvs. også for relevansen af dets konklusioner, hvilket jeg vil vise mere konkret nedenfor. - Hertil kommer imidlertid, at fremstillingerne omkring Styrelsesloven(e) ikke er korrekte:

Oplægget påstår at de i Danmark gennemførte Styrelseslove slet og ret har betydet en centralisering af styringen af universiteterne (se s. 1, m, s. 5, 6). Hvor '70-loven er "det første gennemførte skridt i retning af en centralisering", er '73-loven en undersøgning af, "at den sidste rest af universiteternes relative autonomi var forsvundet".

En ting er, at disse påstande modsiger den umiddelbare erfaring. Derfor kunne de jo godt være rigtige. Det er de imidlertid ikke. Der består tværtimod en modsigelse mellem på den ene side tendensen til studenters indflydelse på universiteternes styrelse og på den anden side den direkte ministerielle styring af universiteterne. Uanset at studenternes "medbestemmelseskrav" ikke blev imødekommet, så er der dog tale om, at de sidste 4-5 års universitetspolitiske resultater kun kan ses i lyset af dels studenternes (og i begrænset omfang også de yngre læreres) formelle indflydelse, dels de politiske erfaringer og tendenser som "kampen for medbestemmelse" gav, dels - og vigtigst - at det ikke kun var en kamp for medbestemmelse, men en politisk bevægelse, som først og fremmest (1) angreb det borgerlige universitet som institution, (2) satte fagkritik på dagsordenen som det nødvendige grundlag for en universitets- og studentpolitik, der måtte udvikles.

Den modsigelsesfri formulering af forholdet mellem Styrelseslov(e) og centralisering går igen i varierende af studenterpolitikken i samme forbindelse. "Studenterne" (besværet bruges denne dårlige abstraktion gang på gang i Oplægget) "fungerede som løftestang for statens planer om en centralisering af universiteternes drift i total forstand" (s. 70) og de har "hjulpet kraftigt med til at få magtet ud i åndeshøjborgens blandede landhandel, og har langt hen banet vejen for

oprettelsen af et "moderne" universitet" (s. 21). I Oplægget kobles disse påstande sammen med en vurdering af Frontpolitikken i perioden som slæt og ret parlamentarisk fikseret (s. 3, m) og reformistisk fikseret på utopistiske reformmuligheder (jvf. f. eks. s. 21). At det sidste er en meningsløs almengørelse vil enhver blot nogenlunde omhyggelig gennemgang af Frontens arkiver vise. Fronten har hele tiden eksisteret i et spændingsfelt mellem aktions- og mobiliseringsarbejde, fagkritisk arbejde og studenterrådsarbejde (som formidlingsform også for parlamentarisk orienteret arbejde). Og i dette spændingsfelt har ALTID politisk bevægelse og bevidstgørelse plus udvikling af det fagkritiske arbejde haft det politiske primat i Frontens selvforståelse. (Denne selvforståelse er, som man ved, ikke altid blevet indløst i praksis.)

Men en ting er hvad Fronten har troet, bl. a. om sig selv; hvorledes forholder det sig med studenterbevegelsens objektive rolle? Fronten stillede krav om ophævelse af universitetets "autonomi" og angreb direkte den såkaldte "fri forskning", samtidig krævede den studenterrindflydelse og progressivt (tendentielt socialistisk) indhold af undervisning og forskning. Parolen var formuleret i København: "Forskning for folket, ikke for profitten". En påtale der aldrig blev Frontens (bl. a. P. S. a. det noget vulgære begreb om "folket"), men som trodsvisignalerer, hvad det drejede sig om. (Det er således forkert hvad der formuleres i Oplægget s. 3, sidste afsn..)

Der skete ret tidligt i Fronten en problematisering af denne politik, især i forbindelse med parolen i 1970/71 om "fremtvængelse af statsadministration" (sic!). Overfor de halv- og helcentrale universitetsorganer opstillede Fronten er trussel om statsadministration ud fra synspunktet: hellere direkte statsstyring end tilsyneladende demokratiske styringsforhold. (På det tidspunkt var Fronten/Studenterrådet ikke med i de centrale styrende organer.)

Ligesom denne parole og problematik blev diskuteret blev også hele Frontens parlamentariske engagement gang på gang problematiseret, diskuteret, revileret, osv. Begge dele dokumenteres at der i Fronten er blevet formuleret kritikker overfor Frontens/studenterbevegelsens objektive, samfundsmæssige funktion i forbindelse med udviklingen af en senkapitalistisk uddannelsespolitik og -styring (plus forsknings-ditto). Begge dele er udelejt i Styrelses-frontfolkenes diskussionsoplæg.

Den socialistiske problematisering og kritik af det gammelborgerlige universitet kan selvfølgelig ikke ses uafhængigt af den kapitalistiske udviklings objektive anfølgelsesproces overfor universitetsinstitutionen. Socialistisk bevidsthed udvikles ikke vilkårligt, men samfundsmæssigt betinget. "Universitetstransformationen" - den kapitalistisk-teknokratiske omvæltning af universitetet - er en modsætningsfyldt proces, hvor kapitalistisk samfundsmæssiggørelse (optimalt i socialdemokratisk regeringsregi) af universitetet indespanner en virkelig, emancipatorisk samfundsmæssiggørelse af universitetet i bestemte rammer, som kommer til at præge samfundsmæssiggørelsens form(er) totalt og en detail. Men - og det er det afgørende - det er kapitalens egen udviklingsproces, som sætter samfundsmæssiggørelsen objektivt på dagsordenen. Dermed fremmer den udviklingsbetingelserne for en socialistisk studenterbevægelse, somvåd fra samfundsmæssiggørelsens repressive kapitalistiske former formulerer og går i aktion for en virkelig samfundsmæssig frigørelse af studierne (undervisning/forskning), tendentielt ophævelse af arbejdsdelingen mellem "hånd og ånd". - I den forbindelse kan det uimidlertid anføres, at en socialistisk studenterbevægelse altid må forholde sig kritisk og problematiserende til studentekategorien som teoretisk-analytisk og som politisk kategori. Studentekategorien er ingen klassekategori. Den er praktisk set kun en empirisk-sociologisk refleksform. Studenter er under uddannelse. Hvilken uddannelse? Til hvad? Med hvilket politisk indhold? Med henblik på indløsning af hvilke klasseinteresser? Kommende fra hvilket politisk/socialt/klasse-mæssigt udgangspunkt? osv. Om alle disse ting melder studentekategorien intet. Tværtimod er der tale om, at en ureflektet studententerinteresse overfor f. eks. centralisering af uddannelsesstyringen kan være direkte reaktionar. Eller m.a.o.: som studentekategorien er rent borgerlig, således også med studententerinteressen som sådan. Jeg kan ikke gå nøjere ind på problemet her, men vil blot nævne, at socialistiske produktionsforhold forudsætter samfundsmæssig planlægning af også undervisning/forskning (for så vidt som disse kategorier kan være realkvalitativt under socialisme). Men er kvantitativ og kvalitativ samfundsbestemmelse af studierne uden videre "i studenternes interesse"? Nej! det er selvfølgelig ikke i reaktionære eller småborgerligt

"progressive" studenters interesse. Intersekategorien er en ideologisk overfladekategori, som skjuler klasseforhold og -modsetninger. Aktuelt og i socialismens første fase (r) er socialistisk ledelse af studierne selvfølgelig kun i socialistiske, revolutionære studenters "interesse"; dvs.: kun de har som politik at ville lade sig lede af arbejderklassen og den socialistiske revolutions behov, ikke deres egne subjektive, gruppebestemte "interesser". - Godt! Det er selvfølgelig kun et belysende argument. For at du skal problemet udfoldes på "studenternes" differentierede og modsætningsfyldte forhold til en senkapitalistisk-statslig uddannelsespolitik, styringscentralisering, osv. Men det bliver altså ikke her.

Det bliver heller ikke her, at jeg leverer en historisk-fremstillingsmæssig kritik af Oplæggets ^{og} handling af styrelsesloven(e). Jeg vil dog fastholde, belyst af et par enkelte eksempler (der er mange), at fremstillingen er stærkt forkortet; sine steder direkte misvisende.

1. Der var mængder af aktioner og (faglige) debatter knyttet til "kampen mod styrelsesloven". Disse var som oftest alt andet end "parlamentarisk fikserede". De havde væsentlig betydning m.h.t. politisk (og fagkritisk) bevidsthedsbevægelse og udvikling af virkelig bevægelse. De spillede den største rolle for Fronten. Men de er udeladt af Oplægget. I hvert fald som centralt refleksionsfelt.

2. Når Fronten var parlamentarisk i sin tilgang til en politik, så må dette bl. a. vurderes ud fra sine bevidstheds-mæssige og praktiske effekter i forhold til Studenterrådet og først og fremmest studentermasserne. Jeg har gennemgået Frontens Studenterrådsvalgspropaganda fra efteråret 1971 og foråret 1972 (boykotvalget, hvor Frontens decentraliseringspolitik overfor SR reelt slog igennem). Ingen af løbesedlerne handlede om styrelsesloven (der var hhv. 13 og 8 løbesedler). Evertimod handlede de om - f. eks. - US-imperialismen, ELP-politikken, P-plarens uddannelsespolitiske indhold (forskrings/undervisningsforskelle, adgangsbegrænsning, studietidsforhøring, skærpet kontrol, centralstyring ("statsadministration"), osv.), fagkritik alment og konkret (løbesedler om f. eks. psyk.- og med.-fagkritik), SR-decentralisering og en direkte (og relativt præcis) ^{betragtning} af en "bevidstløs interessepolitik". - Nu er politikken jo ikke kun

løbesedler, men hvad angår den konkrete praksis har jeg allerede nævnt noget. Der kommer mere nedenfor.

3. Fronten kritiserede - omkring styrelsesloven - eksplícit borgerlig-demokratiske forestillinger (parlamentarisme især) og opererede langt hen i magtkategorier. Samtidig med, at man i Fronten var klar over, at staten selvfølgelig ville skride ind overfor en udbygning af socialistiske magtpositioner ved universitetet. Det skulle man ikke lade sig skræmme af. Men fastholde de politiske krav, propagaandaen og aktionerne for kravene.

4. Det er forkert (Oplægget s. 3 og 8) at Fronten skulle være gået ind under styrelsesloven fordi socialdemokraterne ikke havde holdt hvad de lovede. For det første havde Fronten (via SR) hele tiden haft betydelig indflydelse på de parlamentariske organer, også konsistorium. Også selvom den ikke "såd" i organerne. For det andet var Fronten direkte engageret/repræsenteret i langt de fleste faglige og mellem-niveauer indenfor områder hvor Fronten havde politisk indflydelse. Opstillingen til Konsistorievalget (som var den rælle politisk-formelle ændring) var i forhold hertil en højst begrænset kursændring. Madsat det indtryk man får af Oplæggets fremstilling. For det tredje foretog Fronten en konkret vurdering af, hvilken basis en fortsat boykotpolitik ville have blandt studenterne; hvilke studentepolitiske potentialer den (socialistisk set) ville rumme. Frontens slutvurdering blev opstilling som politisk taktik. Måske er forkert vurdering, men dog immervækten noget anden referenceramme end den fiksering på socialdemokraternes parlamentariske krumspring, som Oplægget postulerer som eneste vurderingsgrundlag.

Nok om det.

Jeg har allerede i det foregående været inde på problemerne omkring en korrekt politisk bestemmelse af den senkapitalistisk-statslige uddannelsespolitik og omkring en korrekt politisk vurdering af Frontens politiske funktioner 1968-75. Disse to ting vil jeg nu behandle lidt nøjere.

Vedrørende den senkapitalistisk-statslige uddannelsespolitik og -styring. Eller: H-plan og Centralisering.

Oplægget fremstiller, såvidt jeg kan se, statens uddan-

nelles- og forskningspolitik udialektisk. Det er tendentielt en abstrakt-metodisk kritik overfor oplægget. Uden at jeg her er i stand til at overskride det ret høje abstraktionsniveau i Oplæggets analyse mener jeg dog, at jeg kan gøre kritikken konkret og politisk nærværende. Omend det bliver kortfattet og uden ordentlig konkret-analytisk refleksion.

Med udialektisk fremstilling mener jeg i denne sammenhæng: den statslige uddannelses- og forskningspolitik i Danmark idag fremstilles tendentielt som liggende i lineær forlængelse af kapitalens behov, den fremstilles selv som éntydig og vel at mærke éntydigt repressiv/reaktionær/kapitalaf-firmativ, - og den konkrete statslig-administrative for-midling af denne politik fremstilles tendentielt som modsætnings-fri. (Se Oplægget s. 1/afsn. 3, 5/2, 6/4, 15/4-16/2, 17/2, 18/3ff, 19/4, 20-22/1, 24/2, 25/7-26/1 og s. 29/afsn. 3.) Herudfra kan Oplægget som tendens implicere følgende logik: kapital og stat udgør i form af H-plan og Centralisering en totalitar, repressiv og - indenfor systemet - overmægtig blok. Denne politiske realitet kan ikke bekæmpes gennem "traditionelle" front-politiske midler, som i vidt omfang har bevæget sig netop indenfor det borgerlige universitetets styringsmæssige og faglige struktur, selvforstået som dettes socialistiske modsætning. Heroverfor må man fjerne sig fra universitet som institution (herunder: de styrende organer), fra de bønnerte borgerlige studierammer (for at fremme en konsistent socialistisk praksis), - i sidste ende: fra studentepolitik-ken/universitetetspolitikken. Ovenfor en totalitar statsmagt må stilles vilje til politisk praksis: aktion og bevidstgørelse. En overmægtig, modsætningsfri objektivitet (hvori f. eks. styrelsesloven ses at være ét stort manipulationnummer i forhold til studenterne) må imødegås gennem subjektivitetens institutionubundne politiske opmærksomhed, - kollektiv handling. ("Mennesket er ikke/robot." Oplægget s. 27/2.)

Det her anførte er ikke et dårligt forsøg på polemik, men - som jeg har skrevet - en tendensstolkning af Oplæggets politiske analyse og positioner.

Men hvad er nu min - delvist - modsætningsvis opfat-telse?

Forudsætningen for en korrekt politisk linje er en kor-rekt politisk analyse. Den politiske vurdering af en bestemt

historisk situation (handlemuligheder, -nødvendigheder og prio-riteringer) kan kun blive socialistisk korrekt hvis dels den samfundsmæssige bestemmelse af forholdene i situationen hvi-ler på en marxistisk forståelse (her: i Frontens forstand af det) og dels formulerer bevægelsens historiske erfaringer præ-cist og relateret til forholdene i situationen. Hertil kommer som krav til en virkelig socialistisk politik at den må bygge på en afklaret politisk strategi hvorindenfor situationens tak-tik kan udfoldelse med den socialistiske revolution som mål.

De ting kan jeg ikke udfolde her. Men jeg kan skitsere nogle betingelser, som Fronten må indløse, hvis den vil bevæge sig i denne retning. (Som så vidt jeg kan se ikke éntydigt er den retning Oplægget bevæger sig i.) (Og idet jeg implicit an-tager, at Fronten ikke kan bygge på eller udvikle en sammen-hængende socialistisk revolutionær strategi uden kvalitativt at overskride sin politiske og sociale basis, dvs. blive pri-mærorganisation!)

Den kapitalistiske samfundsmæssiggørelse af universite-tet er allerede omtalt og høvet som modsætningsfyldt. Denne modsætningskarakter har sin grund i kapitalens almene modsæt-ninger og er dennes gennemslag overfor kvalifikationsudvik-ling og bevidsthedsproduktion i et borgerligt samfund. Udvik-lingen af det konkrete arbejdes (brugsmæssige) bestemmelser sker under kapitalreproduktionens værdiøgnings- og akkumula-tionskrav. Oplægget lægger (s. 20) stor vægt på fagområder indenfor bevidsthedsformidling og arbejdsorganisering, hvor en kapitalafirmativ forskning/uddannelse ofte vil frembringe som slående repressiv. OK! Men samfundsbestemmelser af disse områder har NETOP været en af de grundlæggende betingelser for udvikling af socialistisk bevidsthed blandt studenterne inden-for disse fagområder. Modsætningserne mellem totalitar repres-siv samfundsmæssiggørelse som realitet og socialistisk ligfø-rende samfundsmæssiggørelse som mulighed har her været yderst politisk virksomme. Tilsvarende vil tendentielt glide for og så alle andre væsentlige områder, jvf. teknologi-, miljø-, medicinkritik. - M.a.o.: kapitalen subsumerer ikke modstands-løst brugsværdier og menneskelige behov/praksis.

Nu sker kapitalafirmativiseringen af videns- og kvali-fikationsudvikling som bekendt primært gennem staten. Hvor ka-pitalen som samfundsmæssigt grundlæggende forhold selv var modsætningsfyldt, der skærpes og formidles disse modsætninger

nu gennem forholdet mellem kapital og stat. Uanset at det er en hovedbestemmelse ved staten at den optræder som "ideel total kapitalist", så er det for en politisk strategi og taktik ligeså vigtigt at fastholde modsætningerne mellem stat og kapital, dvs. modsætningerne i selve statens politik. Modsætninger som finder deres hovedbasis i hovedmodspilset mellem kapital og lønarbejde, dvs. kapitalist- og lønarbejderklasse, men som derudover reflekterer fraktionsstridighederne internt i kapitalistklassen og de politiske tendenser som sættes ud fra forskellige (historisk variable) småborgerlige fraktioner og forskellige (historisk variable) mellemklasser.

Statens politik - dens historiske rolle overfor oprettholdelse og forandring af de samfundsmæssige forhold, som den selv er del af - må formidles i praksis gennem statsapparater, som udfolder en statsmagt. Igen vil de allerede omtalte modsætninger slå igennem og formidles, men hertil kommer, at statens apparater/institutioner er organisatoriske størrelser, som tilføjer yderligere formidlede og relativt selvstændige modsigelser. Det er f. eks. klart, at den tiltagende byråkratisering af nationale og internationale statsfunktioner tenderer mod at blive en vanskelighed for kapitalen selv.

Endelig: sektoren 'uddannelse og forskning' reproducerer ikke uden videre de ovennævnte komplekser af modsætninger. De formidles og omformes i forhold til sektorens aktuelle og tidligere historiske specifika. De konkretiseres til umiddelbart empirisk tilgængelig, men til gengæld også fordrejet og ideologisk overlejret samfundsmæssig fakticitet. Dette omfattende felt af modsætninger må en socialtisk politisk analyse undersøge, begrebsliggøre og fremstille. Et arbejde som længe har været igang, men som langt fra er afsluttet (hvilket Oplægget klart dokumenterer). Jeg påstår nemlig, at det er indenfor disse - som oftest institutionelt formulerede - modsætninger, at en socialistisk universitets- og uddannelsespolitik aktuelt må bevæge sig.

Det kan ikke være socialisternes opgave slet og ret at negere "E-planen" og "Centraliseringen". Tendentielt vil det være en småborgerlig politik mere borthert end kapitalen selv (omend ikke så individprogressiv). Og dette uanset hvor stor opbakning disse negatoriske positioner overgangsvis kan få (idet jeg mener at kunne vise, at der på længere sigt vil være tale om regulær nederlagspolitik for en socialistisk be-

vægelse). Hvis de altså kan få nogen opbakning, hvilket aktuelt afhænger af Frontens hhv. "studenternes" stillingtagen.

Det må tværtimod være socialisternes opgave at opstille ansatser til en socialistisk politik for samfundsmæssige opgaver af uddannelse/forskning. Sagt i et slagord: Fronten må opstille et alternativ til E-planen. Ikke et reform-alternativ. Et socialistisk alternativ. Et konkret socialistisk perspektiv for kampen mod gennemførelsen af kapitalens behov i forhold til sektoren 'uddannelse og forskning'.

Endvidere må det være socialisternes opgave i deres politiske praksis at udvikle og udnytte samtlige de modsætninger som eksisterer i "systemet". Det kommer primært til udtryk i fagkritisk arbejde og politisk agitation/mobilisering. Men det kommer også til udtryk overfor de styrende organer (så længe de overhovedet har nogen indflydelse af politisk karakter; man skal selvfølgelig ikke sidde i lokale- og eksamensvagtadministrations-studiemøder). Fronten må altså nok engang forsøge at udvikle en sammenhængende politik der placerer og prioriterer de forskellige aktiviteter i forhold til hinanden. Jo mere politisk præcist forholdet mellem fagkritik/mobilisering/"parlamentarisk" kan bestemmes, jo mere præcist forholdet mellem de centrale og centralt arbejde kan bestemmes og koordineres, jo stærkere vil Frontens politik kunne slå igennem.

Som eksempel på Oplæggets fejlanalyse(r) vil jeg nævne de helt uformidlede slutninger fra forholdene ved RUC/AUC til forholdene ved (specielt) Århus Universitet. Forholdene omkring disse to politisk mikroskoperede "opbygningsuniversiteter" er i sig selv komplekse, men samtidig tager jvnføringerne slet ikke højde for de specifikke politiske forudsætninger i Århus. (Manglen på sammenhæng bliver slående på s. 17, hvor der såvidt jeg kan se er indplaceret et ukorrigeret afsnit fra et oplæg omhandlende AUC.) - Man kan imidlertid også spørge anderledes: hvad har Oplæggets politik, som er kørt frem på AUC forlængst, ført til af politisk fremskridt for venstre-fløjen?

(Da jeg har fået at vide, at oplæggene ikke må være for længe og da jeg ikke har tidsmæssig mulighed for at rette hele oplægget her igennem og korte det ned, må jeg se at komme hurtigst videre. Herfra bliver fremstillingen altså yderligere forkortet i forhold til det forudgående.)

Da jeg på de forudgående 9-10 sider har været en del inde på Frontens politiske rolle historisk set vil jeg i denne omgang undlade at formulere mig selvstændigt på det. Manglerne i Oplægget på dette punkt artikulerer nok engang behovet for en Fronthistorik. Jeg har hørt at man på Nordisk arbejder med noget i den retning. Det lyder godt!

I forlængelse heraf vil jeg også lade de fagkritiske udviklinger ligge og blot fastholde at Fronten endnu ikke har indløst de krav som den sidste år stillede til sig selv om: information om, diskussion af og (evt.) koordinering af fagkritisk arbejdsforstået som politisk kampform. Endvidere at det er en fejl at Oplægget end ikke forsøger at inddrage de fagkritiske udviklinger i sine overvejelser.

Og jeg vil endelig kritisere, at Fronten siden sin reorganisering som Fagkritisk Front i foråret 1973 ikke har været i stand til i højere grad at indløse sit program, men har hængt fast i udviklingen af skollingen, har været ude af stand til at bestemme og politisk praktisere fagkritikken organisatorisk, har tilladt en relativt selvstændiggjort udvikling af SR-arbejdet og relationerne til arbejderklassen hhv. andre mellemklasser. På den anden side peger de diskussioner, som er kommet op nu ud over Frontens aktuelle stade. Hvis vi er i stand til klart at fremlægge og diskutere de forskellige politiske positioner indenfor Fronten kan programmet i løbet af det næste halve/år måske blive indløst og udviklet videre.

Kortfattet forslag på politisk perspektivering af kritikken.

Oplægget stiller problemet forkert. Dette kommer også til udtryk i Oplæggets analytiske tilgang. Problemet er ikke: boykot eller ej af de parlamentariske organer. For selve denne problemformulering fikserer sig i SIT UD GANGSPUNKT på en parlamentarisk problemstilling; på en fetich.

Heroverfor må man fastholde de primære politiske bestemmelser indenfor frontarbejdet:

- Fagkritikken i dens forskellige former må kritiseres (også skollingen) med henblik på at drive udviklingen af fagkritikken som kampform overfor universitetsinstitutionen, borgerlig undervisning/forskning, statslig uddannelsespolitik og kapitalen ("ekstern fagkritik") videre.

- Politisk agitation, mobilisering og aktion må - med basis aktuelt i forårets erfaringer - gennemreflekteres som politisk hovedbestemmelse ved Frontarbejdet. Primat har i den forbindelse kampen konkret mod reaktionære overgreb overfor socialister og - altafgørende - udviklingen af socialistisk bevidsthed gennem politisk aktion og erfaringsbearbejdning.

Begge disse hovedområder må reflekteres i deres universitets- hhv. uddannelsessektor-internerne aspekter og i deres eksterne aspekter, samfundsmæssigt-almant og primært overfor arbejderklassen. Endvidere må det fremmes - faktisk sikres - at de to områder formidles konkret; at eventuelle modsætninger mellem agitprop og fagkritik, mellem skoling og politisk mobilisering, OG MELLEM FAGKRITIK, MOBILISERING/AGITATION OG "PARLAMENTARIK" kritiseres og overvindes optimalt i praksis.

I tværtimod en ophævelse af Frontens parlamentariske enhed (herunder de uddannelses- og SR-organer) må jeg altså foreslå en politisk præcisering af dette engagement. Det må selvfølgelig ske gennem kritik af praksis og fejl i den forløbne 24-årige periode. Det vil også sige: kontakt og konkret af de Frontfolk, som har lavet parlamentarisk arbejde indenfor denne periode. - I forlængelse heraf må de politiske problemstillinger konkretiseres til:

1. Konkret politisk placering og prioritering af et parlamentarisk engagement i forhold til det jeg ovenfor har benævnt fagkritik og mobilisering.

2. I forlængelse heraf:

a) konkret prioritering af parlamentariske arbejdsopgaver, herunder eksplicit udelukkelse af visse sådanne for Frontfolks vedkommende (som politisk ligegyldige).

b) opstilling af "brudprogram" for Frontens deltagelse i parlamentarisk arbejde. Dvs.: hvad er Fronten alternativt indholdsmæssige forudsætninger for at deltage i parlamentarisk arbejde.

c) præcisering af hvorledes parlamentarisk arbejde konkret kan og skal fungere i forhold til en politisering af studentterne.

Med de drejninger som problemstillingerne har her kunne man evt. tænke sig at de delvist diskuteredes også i Arbejdsudvalget. Ikke mindst da en forudcætning for en videreudvikling af Frontens politik og Fronten som politisk organisering vil være oprettelse og udbygning af agitprop-funktioner, som vil skulle have deres politisk-organisatoriske basis i en funktion mellem

Herudover er der en masse konkretere diskussioner. Fronten må føre frem til beslutning (f. eks. "mellemløgsproblematikken og -politikken"). Men de er mestenpartens berørt i de øvrige oplæg til seminar, hvorfor jeg lader dem ligge her.

Det er selvfølgelig - ligesom så meget andet - en svæghed ved mit oplæg, men det skal altså ses i sammenhæng med de øvrige oplæg til diskussion om Frontens aktuelle og kommende politik (specielt herunder oplægget fra MMFG, som jeg har været med til at producere).

For en formulering og afklaring af de politiske modsætninger i Fronten.

C. C. Møller

R O D F R O N T

Indledning

Dette papir skal læses i sammenhæng med og i forlængelse af primært C.C.Møllers kommentar. I dette papir såvel som i Peer E. Sørensens er der peget på en række fejl og mangler i de historiske analyser og fremstillinger, som rådsoplægget bygger sine strategiforestillinger på. Vi vil i dette oplæg koncentrere os om en anden side af rådsoplæggets fejlsporinger, nemlig de, der mere direkte kommer til udtryk omkring strategitaktikforståelsen i de konkluderende afsnit. Og vi har her valgt at tage vort udgangspunkt i en sammenfattende formulering fra rådsoplæggets p. 16, hvor der står at læse:

"Med opmærksomhed af disse perspektiver (der refereres til de initiativer til en statlig regulering af uddannelsessektoren som kommer til udtryk i tanker om en registrering, Tove Nielsens punkter osv.) ved vi også, at vores kamp bliver vanskelig og lang. Det så vi f.eks. under mobiliseringen, der var vendt imod den nye bekendtgørelse for ansættelse af undervisningsassistenter, hvor en flere måneder lang uddannelsesboycot på flere uddannelsessteder ikke fik ministeriet til at ændre et komma. Men herfra kan vi ikke slutte, at vores aktiviteter har været forgæves. Vi har mange steder styrket os indadtil gennem opstilling af vores krav til uddannelsens indhold og form, og vi ved nu også mere præcist, hvilke kræfter, vi kæmper imod. Vi ved at statsmagtens frivillighed ikke uden videre kan standses eller modificeres, men at vi må indgå i grundige strategiske overvejelser over aktioner for vi kan opnå re effektfuldt. Hvilke pressområder råder vi over? Hvilke aktioner vil kunne påvirke statsmagtens politiske linje? Hvilke alliancemuligheder har vi?"

I det her citerede findes repræsentorer de fleste af de fundamentale fejtagelser der er med til at bestemme den lige så fejlagtige rigoristiske og formalbestemte afvisning af f.eks. parlamentarikken, som rådsoplægget terminerer i. Vi skal i det følgende søge at vise dels hvilke, dels hvad deres konsekvenser mere konkret er. Vi skal endvidere søge at eksemplificere disse fejtagelser gennemgående centralitet ved at inddrage tilsvarende eksempler fra andre steder i oplægget.

Kort om forårets aktion

Det er rådsoplæggets vurdering, at der ikke er kommet andet og mere ud af forårets aktioner end en intern mobilisering. Der- til er der i det mindste to ting at bemærke. For det første må det stå hen i det uvide om rådsoplæggets konkrete påstand er korrekt. Om aktionerne ikke har ændret et komma i den endelige bekendtgørelse. For det andet er det mere ebd tvivlsomt hvad man egentlig kan trække ud af denne konkrete sag, forsåvidt analysens eller vurderingens intention er at levere materiale til en bredere diskussion af institutionskampens mere generelle vilkår og af denne kamps strategiske bestemmelser i tiden fremover. En be- stemmelse af aktionerne omkring assistentbekendtgørelsen kræ- ver for det første at selve den umiddelbare årsag til disse ak- tioner er bestemt i forhold til eksekveringen af en statslig uddannelsesstyring overhovedet. Denne bestemmelse mangler i op- lægget. For det andet må det kræves at denne bestemmelse supple- res med en nærmere redegørelse for eller refleksion af den ind- holdsmæssige bestemmelse af aktionerne (for der var faktisk ad- skilligt mere end en) set i forhold til det foregående. Først hermed er den nødvendige baggrund etableret for en vurdering af såvel interne som eksterne konsekvenser af aktionen. Når det er sagt skal tilføjes, at den socialistiske kamp på uddannelsesin- stitutionerne ikke som sit mål har (og dette har faktisk været tilfældet igennem længere tid) forandringer i delmomenter af en fællest sammenhængende statslig uddannelsespolitik, hvilket na- turligt må forskyde interessen for en opklaring af konsekvenser- ne af forårets aktion fra flytning af kommaer i en ministeriel bekendtgørelse (mere eller mindre strukturelle forandringer) til flytning af indholdsmæssige komplekser i studenternes fagli- ge aktivitet (altså entydigt indholdsmæssige forandringer).

Nu var det ikke ligefrem en analyseproces i stil med den oven- for skitserede, som skinnede igennem i forbindelse med DSP-agi- tationen på denne sag, ligesom det i alt for høj grad var den venstrepolitiske paranoia som prægede oplæggene ved student- modet for konsistorieaktionen (der var undtagelser). Assisten- terne understregede imidlertid allerede meget tidligt, at med indgreb af denne type og med sådanne motiveringer rammes tenden- tielt alle lige hårdt. At indgrebet således ikke med nogen grad af bagtanke ramte socialistiske studenter og lærere hårdere end

3

andre. Og at indgreb af denne type ikke selv med den bedste vil- je af verden kunne tages som udtryk for gennemslaget af en stats- lig centraliserings og formalrationaliseringslinje, snarere tværtom. Dette forhold må medreflekteres i bedømmelsen af konsistorieak- tionen (jfv. p. 13-14 i oplægget). Det kan derfor nok forekomme ejendommeligt at man p. 14 kan konkludere :

"En Fallcs erfaring kan de studenter, der overværede konsistorieaktionerne ved de forskellige universiteter og læreanstalter dog drage : vanskelighederne (for ikke at sige umulighederne) i at føre en formuftsigt stu- dentpolitisk linje i de styrende organer" (efterbe- mærkningen skal vi lade hvile i en tavshed og et mær- ke som den er bedst tjent med)

Konklusionen hviler ikke på en bestemmelse af aktionsforløbet ind- holdsmæssigt (heller ikke den isolerede konsistorieaktion som led i en større sammenhæng) ligesom der mangler en redegørelse for selve statsindgrebets karakter. Der er med andre ord ikke analytisk og heller ikke empirisk dækning for konklusionen. Og dette leder os frem til vort andet hovedpunkt :

Om bestemmelse af dobbeltheder og modsigelser i den statslige uddannelsespolitik

Det fremstår af det citerede (såvel som af andre steder i råds- oplægget) som om de to perspektivplaner, helhedsplanen, Tove Niel- sens notat, de borgerlige partiers ændringsforslag til styrelses- loven, denne lovs forskellige udgaver, registreringsplaner, ad- gangsbegrænsning, faglige landsudvalg, HUC-overgreb og AUC-over- greb alle er brød bagt på den samme tabelige surdej. Men dette er naturligvis kun for en overfladisk betragtning korrekt. Endvi- dere fremgår det af oplægget, at planskitser som den i ÅH-planen er entydigt repressive overfor bestemte universitetspolitiske grupperinger. Også dette er naturligvis forkert.

Der er i det mindste tre forskellige bevægelser i den store gruppe af overgreb. For det første den 'centraliserende' bevægel- se som kan aflæses af H-plansbestrebelsene, af de oprindelige statslige intentioner med en centeropbygning, tendenser f.eks. i Brynskov-udvalgets rapport og arbejdsrapporter omkring centralsty- ring af forskningsmidler osv. Denne bevægelse er i sig selv dob- beltydig idet den nemlig intenderer en samfundsmæssig styring af uddannelses- og forskningssektoren væk fra den traditionelle universitetsautonomi hvilket for en formalbetragtning ikke er i modstrid med sigtet i en socialistisk faglig institutionskamp. Dobbeltheden kommer til udtryk i, at samfundsstyringen kommer

ind i forhold til forskning og undervisning som en abstrakt strukturstyring. De faglige landsudvalg som skulle tjene til at få indholdsmæssigt styr på udviklingen skal (og er blevet) bemandede med folk som kun i meget ringe omfang faktisk formår at realisere denne indholdsmæssige styrings kapitalprogressive tendens. Dette hænger naturligvis sammen med, at en sådan tendens i sig selv nødvendigvis må betjene sig af enten decideret regressive substansforestillinger eller ihvertfald en del af forestillinger som ikke modsætningsløst forløser kapitaladækvatiteten. Dette dels på grund af kapitalens egen karakter dels på grund af statens konkrete karakter - staten som et konglomerat af antikvære offentlighedsformer, ideologiske efterslæb og abstrakt fremstillet kapitalprogressivitet. For det første kan indretningen til kapitalprogressivitet aldrig ske rent i en borgerlig stat (parlamentsstat), der vil altid være meget forskellige interesser, som har ikke blot mulighed for men direkte ret og pligt til at gøre sig gældende. For det andet rummer selve denne kapitalprogressivitet en dobbelthed - en emancipativ side og en bornert side.

For det andet kan man tale om en bevægelse hvis primære motivation ligger i det borgerlige samfunds krise : sparebevægelsen, som får mere eller mindre radikale former alt efter hvor i det parlamentariske spektrum vi befinder os. Statsøkonomien i et kapitalistisk samfund er nødvendigvis underkastet de konjunkturelle bevægelser. Dette betyder, at i en situation hvor der er krise og kapitalerne akkumulerer for lidt så vil det statlige reventyfradrag blive udsat for et voldsomt pres. Man vil søge (under alle mulige påskud) at reducere dette fradragets størrelse. (Alle de ideologiske forbistringer omkring lønskattefænomenet skal vi iøvrigt lade ligge i denne sammenhæng). Der skal spares. Disse sparekrav forbindes i konkrete situationer med en række ideologiseringer - Venstre mener at man rimeligt kan skære ned på en række områder, hvor SD ikke vil. Og DKP mener at man først og fremmest må skære i militærbudgetterne. Osv. RUC- og assistent-sagerne kan delvis forklares herudfra . Styringsbestræbelserne forsåvidt også som de eksplicit motiveres i behovet for en strammere økonomisk styring overfor denne del af statsbudgettet. Man må imidlertid i hvert enkelt tilfælde være opmærksom på hvorledes den måske end motive-rede indgrebspraksis fungerer i forhold til, hvad der på længere sigt er behov for - visse dele af indgrebene er regrederende an-

dre ikke. Det er immervæk ikke centralstatismagtens eksplicitte og ens begrundelse for indgrebene, som bestemmer disse indgrebs reelle indhold og tendens.

For det tredje kan man endelig tale om en decideret ideologisk politisk restriktiv eller disciplinerende praksis. Disse er for størstedelen irrationelle tilbageslag som på længere sigt vil hindre gennemførelsen af en mere strømlinjet administration af uddannelsesområdet. De markerer den side af modsætningerne i en centralstatlig praksis som udspringer af det borgerlige statsapparats konglomeratskarakter - dets nødvendige tendens til at at artikulere sig også borgerligt legitimatoriske former. Som oftest vil sådanne indgreb imidlertid så at sige demotivere deres egen slagkraft, et typisk eksempel herpå er f.eks. vinstres folkeskolereform (eller rettere dele af den). Denne reform vil i vidt omfang bestærkliggøre administrationen af folkeskolen - opbygge stive bureaukratiske styringsmaskiner ihvertfald indenfor visse dele af skoleområdet. Tilsvarende vil de faglige landsudvalg kun kunne løse deres opgave i det øjeblik hvor de finder en rimelig balancemodel for det uddannelsessubstansmæssige forhold imellem det centrale og det decentrale styringsniveau. Rammestyringsbegrebet er væsentligt at have for øje i denne sammenhæng rammestyringen som bl.a. ligger som tendens indenfor såvel regulerings- som adgangsreguleringer. Således som de er beskrevet af Ritt Bjerregård - rammestyringen som overlever den konkrete sagsbehandling til det decentrale beslutningsorgan. Af præcis samme grund vil der stadigvæk være behov for opretholdelsen af en studiemæssig struktur hvis organer bibeholder en reel kompetence indenfor rammeafgrænsningens grænser. Skulle de ideologisk motiverede styrelseslovsændringer så alligevel få medvind, så siger denne bestemmelse også noget om på hvilken måde de de i givet fald kan bekæmpes : uadministrerbarheden af dette system, ophobningen af beslutninger på det centrale plan, udtrækning af administrative ressourcer på det decentrale plan osv. som på længere sigt vil vise selvmodsigelsen åbent på en sådan måde at staten må gribe ind overfor det. Dertil kommer, at sådanne ideologisk motiverede justeringer ind over uddannelsessektoren vil ramme alle eller næsten alle, idet de vil gribe ind overfor

Et sådant rammeafgrænsningsprincip vil det kun meningsfuldt lade sig gøre at styre uddannelsesområdet med, hvis styringen iøvrigt sker på et progressivt statsteknokratiske grundlag. Det er da også karakteristisk at R.B. kun taler om sådan noget når hun optræder som repræsentant for en teknokratiske socialdemokratiske fornuft.

hele universitetets praksis på baggrund af det ideologiske modsætningsforhold som eksisterer imellem mindre dele af universitetets studenter/lærere og visse paralamentspolitiske grupperinger. Hvilke også er med til at bestemme de former under hvilke en front-politik i den konkrete situation skal føres igennem på.

Man må med andre ord før man indgår i en sådan kamp, gøre sig klart helt præcis hvad det er man kæmper imod. En differentieret taktik/strategi for den socialistiske institutionskamp på alle dens niveauer må tage hensyn hertil. Dette hensyn er ikke taget (eller er taget i utilstrækkeligt omfang) i rådets diskussionsoplæg.

Der mangler differentieringer omkring de konkrete statsindgreb og der indiceres med denne manglende differentiering en statskonception som er på nærmeste rent monolitisk. Der tendes i oplægget imod at fastholde statsmagten som ren magt med en entydigt politisk indhold, der følgelig kun lader sig bekæmpe i den abstrakte modmagts former. Dette får to konsekvenser. Den første af disse er nævnt ovenfor. Den anden bliver den, at den strategiske og taktiske diskussion eksaktificeres i præcis det forhold som det er kritikens sigte at gøre op med : parlamentarikken. Hvis det bliver den rene bekæmpelse og ikke udnyttelsen af en statslig uddannelsespolitikks iboende dobbeltheder som led i en bredere kamp som bliver målet for en socialistisk institutionskamp, så bliver det også statens konkretere udspil alene, som kommer til at bestemme og initiere denne kamp. Kampen bliver til en (abstrakt) kamp imod undertrykkelsen slet og ret. At rådsoplægget kan hævde en sådan position som meningsfuld beror bl.a. på den historisk mangelfulde opledning . Og det er i sidste ende dette forhold der får rådsoplægget til at stille taktiske spørgsmål som om de var den strategiske afklarings hovedspørgsmål ("Hvilke pressionsmidler råder vå over ? Hvilke aktioner vil kunne påvirke statsmagtens politiske linje ? Hvilke alliancemuligheder har vi ?).

Om politiske modsætninger i studentermassen

Den manglende politisk indholdsmæssige bestemmelse af statsindgrebene har sin parallel i den manglende politisk indholdsmæssige bestemmelse af den menneskegruppe, som institutionskampen

arbejder ud fra. Hvem er mere konkrete det "vi" som dels fungerer i citatet p. 16 og dels en række andre steder i oplægget ? Der står på side 16 følgende :

"(men) vi må fremfor alt være opmærksom på, at alle kampe er en del af en samlet kamp. Dette sætter nødvendigheden af solidaritet på tværs af faggrænses. Forudsætningen for en mobiliseret studentermasse er således en reel decentralisering blandt studenterne af såvel informationer som - og især - af beslutningsprocesserne. Dette er overhovedet en forudsætning for eksistensen af en politisk bevidst studentermasse".

Det fremgår af det citerede såvel som af tankegangen iøvrigt i oplægget, at der opereres med en forestilling om en i interesse mæssig henseende homogen og potentielt som massebevægelse sammenknyttetlig studentermasse. Denne studentermasse, som blot differerer med hensyn til mobiliseringsgrad er naturligvis en illusion. Man skal ikke lade sig narre af at ca. 5-6000 studenter optrådte i forbindelse med konstitueringsaktionens demonstration. De var med på meget forskellige indholdsmæssige baggrunde ligesom foråret iøvrigt var præget af meget forskellige tilgange til den politiske kamp således som alene diskussionerne omkring aktionsformerne indlæserede. Dertil kommer yderligere, at det ikke blot var et udtryk for en aktuel ugidelighed når kun ca. halvdelen af universitetets studenter her og knap 90 % i København (plus praktisk taget alle i Odense eller Ålborg) holdt sig uden for enhver aktionssammenhæng. Studenter er måske i mindre grad end andre grupper en politisk eller politiserbar homogen gruppe. Og netop dette faktum (og dets baggrund i rekrutteringen til de højere læreanstalter, socialiseringslovmæssigheder, studentrollens samfundsmæssige bestemmelser osv.) er et centralt element i bestemmelsen af institutionskampens præmiser. Forudsætningens fravær, fraværet af en blot tilværelsesvis holdbar klassebestemmelse af studenterne kommer konkret her til at betyde, at institutionskampens politiseringsaspekt bliver reduceret til et rent teknisk spørgsmål - et spørgsmål om at få studenterne op at stå - at under bestemte mere eller mindre hensigtsmæssige former artikulere den slumrende politiske bevidsthed i en for kampen imod statsmagten taktisk rimelig form. At rådsoplægget ikke selv er sig denne ting bevidst kommer tydeligt til udtryk i de forestillinger om en decentralisering af beslutnings- og informationsstrukturen som det nødvendige og til-

stråkelige middel til at tilgodese de strategiske forestillingers fuldbyrdelse.

Decentralisering - centralisering

Vi vil her igen tage udgangspunktet i forårets aktioner. Vi kunne her konstatere store forskelle på dels den kvantitative mobilitet abstrakt betragtet, dels den kvalitative bestemmelse af denne mobilitet rundt omkring på de enkelte fag og de enkelte fagområder (for slet ikke at tale om imellem de enkelte universiteter). Hvad der for en overfladisk betragtning falder mest i øjnene er naturligvis den kvantitative side af denne sag. Det karakteristiske for forårets diskussioner var, blandt andet at netop denne den politiske mobilitets kvantitative side meget langt hen kom til at bestemme de politiske diskussioner som ikke-indholdsmæssige eller måske rettere kun indirekte indholdsmæssige. Problemet bestod i eller viste sig i, at en koordinering af aktionsforestillinger opstået på forskellige faglige og politiske baggrunde rundt omkring på universitetet såvel som på andre universiteter var meget vanskelig at koordinere. (Hvad bevægelsen således synes at have vundet i kvantitet tabte den i aktionsforøslagsdiskussionerne i kvalitet. De diskussioner, som den forsøgsvisse samarbejdning etableredes igennem udviklede sig meget hurtigt til rent taktiske diskussioner, der ikke som deres primære mål havde en afklaring af det politiske indhold i evt. aktioner men tværtimod som deres primære mål havde at lade en substantielt meget uegal massebevægelse få mest effektivt af-løb for sin aktionsenergi. Forkastelsen af forskellige aktionsforslag skete i alt for høj grad på basis af en vurdering af deres "realitetsmæssighed" - deres umiddelbart betragtede realiseringsmuligheder og ud fra en vurdering af deres effekter umiddelbart på dette konkrete statslige indgreb (eller andre tilsvarende). Den situation, som vi stod i i foråret er kvalitativt den samme, som den vi står i nu. Eller er det i alt overvejende grad. Hvad der derfor må stå som vort primære mål, må være så at sige at få gjort forårets fejl gode igen, ved at starte diskussionen der hvor den burde have været startet i foråret: i det politisk-indholdsmæssige (og ikke i det organisatoriske eller strukturelle). Denne diskussion er der taget hul på et

9
decentralt frontplan - rundt omkring på fagene har der kørt diskussioner som har gået på dels defensivt hvilke elementer i en gældende studiemæssig praksis, som der var mening i at forsvare, dels offensivt på hvorledes de indholdsmæssige bestemmelser af nye aktiviteter indenfor den ramme som sættes af et mål som udførelse og sikring af socialtisk fagligt arbejde ser ud.

Hvad det netop bemærkede peger på (og hvad der iøvrigt falder i forlængelse af hele argumentationen her) er, at decentralitet og en styrkelse af centralstyringen ikke udelukker men måske netop for at forbedre slagkraften af den socialistiske institutionskamp forudsætter hinanden. Men dette er selvfølgelig kun korrekt forsåvidt man samtidigt er opmærksom på begge den politiske kamps dimensioner: indholdsbestemmelse og struktur (eller organisation).

Dette betyder i relation til en 'udtræknings-taktik', bl.a. følgende:

1. at der må ligge en konkret indholdsmæssig bestemmelse til grund for afgørelsen i hvert enkelt tilfælde (eks. faglige landsudvalg, konsistorium, fakultetsråd, institutråd, studiemærk).
2. at placeringen af beslutningskompetancen på kampens forskellige niveauer også er gennemgængelig konkret. Dvs. at en præcisere bestemmelse af kompetanceområdet for hhv. en central styringsgruppe og de decentralt arbejdende grupper tilvejebringes. Om en nødvendig koordinering bliver der under alle omstændigheder tale - og denne koordinering kan nu engang ikke blot tilvejebringes igennem etableringen af en abstrakt "solidaritets" på tværs af faggrænserne".
3. at kampen generelt indholdsbestemmes før den strukturbestemmes og ikke omvendt.

Som et konkret eksempel på en vurdering under 1) kunne nævnes følgende:

I de faglige landsudvalg er der med den medlemsbestemmelse som er sket kun overladt maksimalt to pladser til "os". Med det korrisorium som udvalgene har fået er der ikke megen tvivl om hvilke funktioner det bliver muligt for disse to at udfylde. Enten bliver de de evindeligt mindretalskrivende - med en forventelig endnu ingen effekt udadtil i strukturen og med en forventelig endnu mindre effekt udadtil, Mindretalskrivningerne vil drubne i det oprante hav som må forventes at rejse sig når udvalgene påbegynder deres egentlige aktivitet. Eller også bliver studenter

repræsentanterne (fjernet så langt fra den socialitet, som de repræsentanter) tvunget ind i nogle formidlingsfunktioner, som ikke kan gives den nødvendige indholdsmæssige udfyldning. Hvad der bliver tilbage af muligheder er den informationsformidende som præcis lige så godt i denne sammenhang kan tilgodeses uden for udvalgene som i den. Dertil kommer yderligere, at en udtrædelse under den optimale politiske udfyldning kan give gode muligheder for formulering af uddannelsespolitiske kritikpositioner. Konklusionen giver sig selv.

Naturligvis burde denne kritik have været ledsaget af en konkrete udfyldning af den antydede diskussion. Men dette er hverken tiden eller lejligheden til noget sådant. Det ville kræve for meget plads og det ville kræve en konkrete viden som vi ikke besidder i øjeblikket. Indløsningen af denne intention vil derfor langt bedre kunne ske i en mundtlig diskussion efter de her antydede retningslinjer.

P.J. & J.M.

Det følgende er en del af medlemsmødeforberedelsesgruppens beretning for perioden foråret 1974/efteråret 1975. Desværre har det ikke været muligt at bringe hele beretningen i denne udsendelse. Hvilke dele, der mangler, fremgår af indholdsfortegnelsen. Disse dele vil i første omgang blive sendt til deltagerne i seminaret d. 11/12 oktober. Vi håber at de senere vil kunne komme samtlige frontens medlemmer i hænde. Den første del af beretningen (Ia, Ib) er underskrevet af hele MMFG (Peer E. Sørensen, C.C. Møller, Per Bjørn Grove, Christian Rokkedal, Finn Breinholt) medens Iia og Iib er underskrevet af alle undtagen FB.

MMFG.

MEMLEMSMØDEFORBEREDELSESGRUPPENS (MMFG) POLITISKE BERETNING TIL FAGKRITISK FRONT FOR PERIODEN FORÅRET 1974/EFTERÅRET 1975.

Indholdsfortegnelse:

Indledende læsevejledning.....3

Ia Beretning om perioden op til MMFG's oprettelse.

1. oversigt over Fagkritisk Fronts møde- og seminaraaktiviteter.....5

2. medlemsmøde d. 22/5, 1974 (MM).....5

3. seminar d. 23 - 25/8 1974.....7

4. MM d. 7 & 11/10, 1974.....9

5. MM d. 18/11, 1974.....15

6. MM d. 12/12, 1974.....16

Ib Beretning om perioden fra februar 1975 til efterårssemesteret 1975.

1. indledning.....17

2. MM i februar.....19

3. Øvrige forhold omkring dette MM's indhold og perspektiver.....24

4. MM d. 13/3, 1975 og 19/3, 1975.....24

Aktionsforløbet.

5. MM d. 28/4, 1975.....35

6. MM d. 2/6, 1975.....41

7. Frontens praktiske solidaritetsarbejde.....44

8. Skollingsseminar d. 26 - 27/4, 1975.....46

9. Opsummerende betragtninger over "realanalysen".....47

Ii Fagkritisk Fronts politiske problemer og opgaver.....49

1. Frontens klassemessige udgangspunkt, "mellemlagsproblematikken".....49

2. Den samfundspolitiske baggrund for frontens udvikling...53

3. Videre om uddannelsespolitik og frontens politik.....57

Iib Fagkritisk Fronts politiske problemer og opgaver til efteråret.

1. Specificering af situationen til efteråret.....61

2. Organisatoriske tiltag i forbindelse med efteråret.....64

II A.

FAGKRITISK FRONTS POLITISKE PROBLEMER & OPGAVER.

De følgende sider skal forstås som en diskussion af de problemer, som beretningen har trukket frem på de foregående sider. Vi vil i det følgende beskæfte os med:

1. Fagkritisk Front som en universitetsbaseret "mellemlagsorganisation", herunder med en vurdering af organisationen i forhold til primærorganisationerne og i forhold til sistsituationelle organisationer som Dansk Studerendes Fællesorganisation, Studenterrådet.

2. Derefter søger vi at reflektere over den aktuelle samfundspolitiske baggrund for "studenterbevægelsen": det vil primært sige den statslige uddannelsespolitik, dens modsigelser, dens gennemslagsformer m.v.

Disse to punkter betragter vi som grundlæggende bestemmelser for frontens virke. På baggrund heraf forstår vi

3. Frontens politik som et offensivt svar på denne politik. I de følgende sider forsøger vi derfor en vurdering af de forskellige niveauer i dette politiske arbejde.
4. Dernæst forsøger vi at specificere situationen til efteråret med henblik på en bestemmelse af den samfundsmæssige situation, dvs klasses udviklingstendenser, på den uddannelsespolitiske udvikling generelt og endelig på uddannelsespolitikens direkte gennemslag på Århus Universitet.

Det er vores overbevisning, at det er i forståelse af disse fire 'niveauer', at fronten må udvikle sin politiske selvforståelse, hvis den ikke skal ende med at stille sektorerne eller udvendigt formidlede krav og forventninger til og i politikudviklingen.

1. Frontens klassemessige udgangspunkt: "mellemlagsproblematikken".

Det er udgangspunktet for denne beretning, at fronten ikke skal føre studentertpolitik, men socialistisk politik; eller: at der er en afgørende forskel på studentertpolitik og socialistisk politik indenfor uddannelsessektoren.

Endvidere: at studentertpolitik defineret er interessepolitik, og at det kun er indenfor politiske bestemmelser, som den vil finde i Danmarks Kommunistiske Parti og organisationer, som Kommunistiske Studenter (og delvis også organisationer som KTM), at der umiddelbart sættes lighedstegn mellem studentertinteresse og socialistisk interesse.

Fronten tager sit udgangspunkt i en række historiske erfaringer og en politisk økonomisk forståelse, der afgørende bryder med de bestemmelser, der ligger bag de revisionistiske som de revolutionære MR-partiers interesse-forståelse og uddannelsespolitik. For os har begrebet student ingen politisk økonomisk signifikans. Det er en ren socialiserings kategori, der udtaler sig om nogle menneskers tidsbegrænsede ophold indenfor en borgerlig institution. Studenterbegrebet (og begrebsdannelse, der knytter sig hertil) er generaliseringer på denne institutionelle væren. Klasseanalytisk afgørende er derimod de måder, hvorpå forholdet mellem videnskab og kapital faktisk stiller sig og i hvilket forhold den uddannede faktisk indgår som element i kapitalens forskellige subsumptionsformer efter endt uddannelse. At rejse denne problematik er identisk med at opløse identitetslogiske renereiseringer indenfor "mellemlagsproblematikken" og at problematisere en ureflekteret overtagelse af en dårlig generalisering af videnskaben til en blok. Afgørende er endvidere den måde, hvorpå arbejdsdelingen faktisk sætter sig igennem som strukturerende moment i arbejdsformer og bevidsthed (i.e. klassebevidsthed).

For os er tilsvarende interessebegrebet en problematisk kategori, der umiddelbart reflekterer det specifikke forhold ved det borgerlige samfund, at man kan oprette interesser på snart sagt hvad som helst (administrationens, studenternes-, lærernes-, politikernes-, kvindernes- osv. osv. i en slet uendelighed). Interessebegrebet er en socialpartnerkategori. Interessebestemmelserne hviler på vilkårlige socialgrupper og rummer derfor ingen objektiv signifikans i politisk økonomisk forstand. Interessen er en ren overfladekategori ligesom så mange andre der har fungeret i studenterbewægelsens historie, f.eks. intelligenskategorien. Også dette begreb er en sociologisk-klasifikatorisk størrelse uden større klasseanalytisk relevans.

Når vi heroverfor fastholder "mellemlagskategorien", er det ikke fordi vi med den term mener at have foretaget klassenalytiske bestemmelser, men fordi vi gerne vil fastholde, at det analytiske arbejde, som skal opløse de monolitiske fiktioner, endnu ikke er foretaget, og fordi vi ikke finder at de analytiske bestemmelser bag MR-partisernes klassebegreb og interesseforståelse er politisk økonomisk definerede og at de er led i klassekampsstrategiske bestemmelser, som vi ikke deler; endvidere fordi vi ikke finder den "standpunktsfilosofi", der holder sit hoved til den rene fornufts argumenter (å la: "marxisterne giver de bedste forklaringer...") politisk fornuftig.

For os at se er det sådanne overvejelser, der lå bag reorganiseringen af fronten (i 72), i den afgørende satsning på skoling i kritikken af den politiske økonomi, i videnskabskritikken, i udbygningen af marxistiske celler i fagene m.v. Frontens uddannelsesøkonomiske interesse har endvidere i forlængelse af skoling i kritikken af den politiske økonomi betydet en ned-

brydelse af en studenterypostasering á la Marcuses, en afvisning af forestillingen om et "rydte universitet" midt i det borgerlige samfund osv. I Disse forhold indtager Fagkritisk Front i Århus en særstilling i den socialistiske studenterbewægelses historie i Danmark. Vi vurderer, at netop den strategi og den videnskabelige afklaringsproces, som den medførte er et udtryk for frontens berettigelse. Præcis disse standpunkter forhindrer fronten i at udvikle sig til en art Kommunistiske Studenter. Og de er baggrunden for, at fronten idag er et vigtigt sted for socialistisk arbejde indenfor uddannelsessektoren; med det forskningsmæssige potentiale, som fronten besidder - også udenfor det universitære miljø.

Et socialistisk politisk arbejde i uddannelsessektoren må - efter vores vurdering - tage sit udgangspunkt i de ovenfor skitserede forhold og udvikle sin strategi heraf: universitetet er ingen arbejdsplads, undervisningsboycot er ingen strejke, studier er ikke lønarbejde, lærere (og undervisningsassistenter) producerer ikke varer, SU er ikke løn osv. osv. En socialistisk politik - i modsætning til en studentepolitik - ligger i opgøret med "klassetilhørsforholdet", i forbindelse med arbejderklassen via det fagkritiske arbejde (på mange niveauer, også solidaritetsarbejde er, som fremført, fagkritisk arbejde). Forsvaret for det fagkritiske arbejde er en socialistisk kamp på universitetet. For os ligger - og det har været konceptionen i fronten stort set siden dens oprettelse - den socialistiske politik i kombinationen mellem fagkritisk arbejde og kampen for socialisme. Det universitetspolitiske ligger i afsløringen af den borgerlige ideologi og dens reproduktion på universitetet, i afsløringen i akademikernes differentierede roller og funktioner i reproduktionsprocesserne, afsløringen af uddannelsernes funktion i den samfundsmæssige reproduktionsproces, afsløringen af forskningens kapitalaffirmativitet, dens subsumptionsgrad m.v. samt i det omfang det er konkret og aktuelt muligt: i at udvikle en positiv fagkritisk videnskabelighed.

En sådan socialistisk politik i uddannelsessektoren må for os at se udvikles i en af socialistisk selv sat organisation. Fronten er aktuelt en sådan socialistisk organisation, som arbejder på at opfylde og udvikle et sådant socialistisk arbejde.

Som organisation må fronten afgrænses til to sider: dels i forhold til institutionelt satte organisationer som Studenterrådet og Danske Studerendes Fællesråd, dels overfor primtororganisationerne.

Hvorfor? I første omgang kan vi henviser til de institutionelle organisationers diffuse og usikre politiske historie (fra socialdemokratisk teknokratisme over gennemsnitssocialisme til "kamporganisation"). De modsigelser, der findes i disse organisationers politik hidrører fra en manglende fastholdelse af deres konstitutionsgrundlag: på den ene side er de statsligt-institutionelt konstitueret som masseorganisation. De har principielt alle studenter som medlemmer. På den anden side tenderer de i deres politikudvikling mod at etablere sig som socialistisk kamporganisation (jvnt. parolen om "kamporganisation" fra sidste DSF-kongres). På den anden side indsnævrer de i politikudviklingen deres basis, på den anden side er de som interesseorganisation ikke i stand til at formulere en konsekvent socialistisk agitation og politik. Det er vores mening, at fastholdes og udvikles DSF's og SR's linje, sådan som den ovenfor er skitseret, vil deres grundlag smuldre. Dels fordi studenterkategorien ikke er klasseanalytisk gyldig, dels fordi staten med et pennestreg kan ophæve ders økonomiske grundlag som et led i dens (med socialdemokraterne som agenter for en stiv konservatisme og borgerlig reaktion) splittelsespolitik overfor studenterne. I samme omfang som disse organisationer ikke længere reelt repræsenterer studenterne som helhed, i samme omfang er deres eksistens berettigelse problematiseret. Heroverfor er fronten aktuelt den korrekte socialistiske universitetsorganisationsform, fordi den er dannet af socialister og fordi den derfor ikke eksisterer i den ovenfor skitserede modsigelse - uanset dens mange andre (og aktuelle) svagheder. Fronten må altså udstikke sine universitetspolitiske paroler selv, fordi fronten er den universitetsorganisation, der kan føre den aktuelt mest sammenhængende socialistiske agitation.

Således er der umiddelbart mulighed for at afgrænse fronten i forhold til organisationstyper som Studenterrådet, DSF o.l. Det er at forvente, at i samme omfang som de moderate o.a. legaliseres som repræsentationsorganisationer, kan Studenterrådet tendentielt udvikle sig i sektorerisk eller socialdemokratisk-reformalistiske baner.

Fronten er heller ingen primærorganisation. Det betyder, at enhver diskussion om frontens politik må afgrænses i forhold til udarbejdelsen af en sammenfattende socialistisk politik for uddannelsessektoren. Det er en primærorganisatorisk opgave, som nødvendigvis implicerer totalitetsbetragtninger, som fronten

i og med sit udgangspunkt er afskåret fra at foretage som front. Men det betyder ikke, at fronten skal forstås som en fagkritik-front slet og ret. En sådan forståelse - der iøvrigt er ude af trit med den faktiske udvikling i fronten - vil være et udtryk for en afpolitisering af fagkritikbegrebet. Fronten er ingen videnskabsfront, og det er misvisende at isolere dette moment som det eneste i bestemmelsen af frontens politik.

Disse to afgrænsninger er afgørende for forståelsen af frontens politiske mulighedsfelt og politiske potentiale. Fagkritisk front er således ingen front i traditionel politisk forstand.

Det specielle for Fagkritisk front er at den har fagkritikken som krumtap for dens politikudvikling. Men: fronten kan og må udvikle en politik der går ud over dette. Gennem det fagkritiske arbejde står kampen om studenternes politiske tilholdsforhold. I dette forhold er endvidere studentfrontens og fagkritisk frontens historie i Århus reflekteret. Vores strategi går ud på at sikre og udvikle en socialistisk fagkritisk politik blandt studenterne, dvs. en kamp for en socialistisk indholdsbestemmelse af socialisternes faglige arbejde. Herudover at formidle disse analyser og bestemmelser til studenterne i propagandaform, i aktioner o.l. Samt at knytte det indholdsmæssige arbejde sammen med nødvendigheder i klasskampen på samtlige niveauer. Det afgørende specifikk ved fronten er dens fagkritikkonception, der tager sit udgangspunkt i det faglige arbejde: fels i en generel bestemmelse af det intellektuelle arbejdes potentialer (at kunne arbejde kritisk i og med arbejdet), dels i en specifik funktionsbestemmelse (fagspecificiteten, dvs. i den særlige videnskabelighed reproduktionslogiske betydning) med henblik på en socialistisk politikudvikling.

2.

Den samfundspolitiske baggrund for frontens udvikling:

Udgangspunktet for en vurdering af det socialistiske arbejde ligger i den samfundsmæssige krise og dens perspektiv i retning af nedbrydelse af reformistiske positioner og udvikling af klassekampen også udenfor det produktive arbejde. Ikke mange ord om prosperitetsfasen i 1960'erne, men på grund heraf plus studenternes kamp for medbestemmelse udvikles den socialdemokratiske integrationsbetragtning. Denne hi-

storie er kendt under betegnelser som styrelseslov, medbestemmelse osv.

Denne socialdemokratiske integrationspolitik i forhold til studenterbewægelsen har bevirket en udbygning af socialistiske enklaver på universitetet (den såkaldte "pore-strategi"), men også en tendentiell parlamentsfiksering i kampformerne imod omsvinget i den statslige politik i forhold til studenterne. Det er afgørende for vores situation, at der er sket et omsving i den statslige politik fra integration til direkte og indirekte repressi. Det gælder om at forstå dette omsvings logik. Tre faktorer er efter vores vurdering vigtige for at undgå en reduktion af denne faktisk førte og kommende uddannelsespolitik til en entydig subsumtion under kapital o.l.

For det første spiller den økonomiske krise og i den sammenhæng hermed udviklede ændring i de politiske konjunkturer (småborgerskabets politiske fremtrængen, konservatismens re-stauratiion, venstrekeynesianismens problemer m.m.m.) en vigtig rolle. Denne faktor er først og fremmest vigtig med henblik på vurderingen af de aktuelle sparebestræbelser og deres umiddelbare gennemslag, plus den molboagtige indførelse af adgangsbegrænsning efter disse sparebestræbelser. Disse forhold lader sig vanskeligt begribe indenfor en H-planslogik.

For dem gælder som antydet andre politiske logikker. For det andet kan repressiionen forklares i forlængelse af den fagkritiske og socialistiske opbygning på universiteterne i tiden fra styrelseslovdebatterne og fremefter.

For det tredje er det afgørende at akademikaernes betydning for den samfundsmæssige reproduktionsproces ikke har den vægt som oplysningsideologien i socialdemokratisk regi lovede i 60'erne (jvnt her allerede PPII) og som den økonomiske recession i dag yderligere accentuerer.

Disse tre forhold ligger umiddelbart bag de aktuelle indgreb og planer. Imidlertid er disse i forhold til planlægningslogikken tilsyneladende kontrære indgreb parret med netop H-plansagtige initiativer. Sammen med adgangsbegrænsningen diskuterer forklaringens undervisningsudvalg (d. 23. sept.) studenteregistrering. Det sidste initiativ er som bekendt et integralt element i gennemførelsen af uddannelsesplanlægningen. Kombineres den aktuelle situation med de planstatstemønsener (som efter vores vurdering er et vigtigt element i socialdemokratiets politik), som findes i H-planen, tegner situationen sig

sandsynligvis således: de afgørende momenter i H-planen, nemlig knapheden på statslige ressourcer og intentionen om universitetets kapitalaffirmativisering (der er det indholdsmæssige aspekt ved H-planen m.v.) står ikke i modsætning til hinanden (sådan som det desværre ofte er gængs visdom i uddannelsesøkonomikritikken), men er parret i sælsomme forløb. Krisen fungerer som legitimation for gennemførelsen af de mest restriktive og repressi-ve sider af H-planen, og hermed som argument overfor de mest glæmte bourgeoisihunde (fra kronik-lidderlige professorer til fremskridtsfolk): indirekte adgangsbegrænsning via nedskæringer i SU, politiske indgreb overfor socialister (RUC), politisk censur (censorsagen på ÅUC) m.v. MEN, hold fast: præcis denne reaktionære gestus (som socialdemokratiet uden politiske forbehold gennemfører) er særdeles funktionel for gennemførelsen af H-planens øvrige og ikke i samme forstand politisk reaktionære tendenser, nemlig at gennemføre en universitetstransformation gennem samfundsmæssiggørelse af studieindhold (altså studieplansforandringer), centralisering af uddannelsessystemet, rationaliseringer m.v.

Omslaget fra integration til repressiion er således ikke slet og ret et tilfældigt parlamentarisk udsving. Det lader sig derfor heller ikke tilbeogvisse ved moraliserende appeller til socialdemokratiet. Det er et led i større planlægningsmæssige nødvendigheder (hvis konkretion selvsagt kan være forskellig for udviklingen af den danske kapitalisme ind i den tredje reelle subsumptions epoke.

Hvilke konsekvenser får det? Vi har allerede antydet, at vi forudser en splittelse i studenternes enhedsrepræsentation, en begrænsning af studenternes indflydelse i de styrende organer, listevalg (i.e. splittelsespolitik), begrænsning af socialisternes muligheder indenfor systemet. For os at se er grundlaget under SR og DSP så spinkelt som vel muligt, fordi disse efter vores vurdering fører en problematisk og modsigelsesfuld politik. Herigennem bliver frontens opgaver tydelige: vi skal søge at repræsentere det aktuelt mulige socialistiske perspektiv på universitetet (i uddannelsessektorens højere led).

Altså: Den tidligere socialdemokratiske integrationspolitik er nu under likvidation. Det betyder, at der sættes ind over for alt det, som studenterne hidtil har tilkæmpet sig af indtrængselser, og som socialdemokratiet tidligere har baseret sin uddannelsespolitik på, idet man her konkurrerede med en parlamentarisering af den spirende socialisme på universiteterne, altså på

en afpolitiserings, som en stærkere effekt end den fagkritiske udvikling. De statsindgreb, der nu lægges op til, fjerner på forholdsvis kort tid parlamentariseringen som illusion og skærper umiddelbart modsætningerne indenfor uddannelsessektoren - dette som en nødvendig omkostning for at dæmpe reaktionen vurderet fra en socialdemokratisk taburet-vinkel. Med disse modsætningsfyldte indgreb er der forøret os et så gunstigt som vel tænkeligt grundlag for socialistisk agitation. Sammenholdes det med forandringerne i akademikerens samfundsmæssige situation, dels umiddelbart med arbejdsløsheden, dels på længere sigt med nedbrydelsen af gamle privilegier, med de rationaliseringer, som generelt indsættes mod de statslige lønarbejdere og deres arbejdsområder, og som H-planen er et led i, med samfundsmæssiggørelsen af kvalifikationsudviklingen og -kravene m.m.m. bliver det umiddelbart tydeligt, at hermed er de samfundsmæssige modsigelser rykket ind i vores arbejdsfelt. Det er derfor en vigtig opgave at udarbejde en tydelig agitation på netop modsigelserne i studenter- og akademikerens samfundsmæssige situation, en agitation der kan udfolde sig på alle niveauer og som selysagt ikke skal være indskrænket til det universitære, men må være overgribende på den samfundsmæssige krise, å la (groft) : "Hvorfor er der arbejdsløshed blandt læger, når sundhedsforholdene udvikler sig sådan og sådan under krisen?"

Det siger umiddelbart sig selv, at åitationen imod, bekæmpelsen af og afsløringen af:

- borgerlig og småborgerlig ideologi
 - parlamentariske illusioner
 - akademikerens rolle i reproduktionen af kapitalismen
 - uddannelsesapparatets ideologiske funktioner
 - forsknings kapital-affirmativisering m.v.
- lættes parallelt med at den samfundsmæssige krise formidles ind over uddannelsesapparatet. At det derfor også er lettere at organisere blandt, at agitere for og udvikle:
- en agitation for socialismens nødvendighed og for arbejderklassens historiske rolle
 - agitations- og aktionsformer, der ikke fører til frustration og nederlagsstemninger, men indvigt i statens klassekarakter, arbejdsdelingens kapitalbestemte struktur m.v.
 - udvikling af arbejdsformer for teoretisk og politisk debat, samarbejdsformer, kollektive arbejdsprocesser,

totale aktionsformer, der også omfatter musik, gestik, sensualitet, udtrykkenes politisering.

3. Videre om uddannelsespolitik og frontens politik.

Ligesom det er forkert at formulere vores kamp som en kamp mod staten slet og ret, således er det forkert at formulere kampen mod den statslige uddannelsespolitik, som en kamp mod H-planen slet og ret. En sådan politisk kritisabel tendens gør sig imidlertid gældende i dag. Efter vores vurdering lider diskussionen og derfor strateg udviklingen vis a vis den statslige uddannelsespolitik af to afgørende mangler, nemlig en forkert bestemmelse af H-planskomplekset som monolitisk fænomener af borgerlig ondskab og en hertilsvarende parlamentarisme i kampformen. Vi skal prøve at uddybe det i det følgende: Det sidste først: hvis udgangspunktet er at få H-planen m.v. fjernet, så er den logiske demonstrationsform at lægge pres på parlamentarikerne (i.e. folketinget) gennem aktioner å la forårets aktion. Men herved overses uddannelsespolitikens mere generelle grundlæggende forandring i den statslige uddannelsespolitik kan kun gennemføres gennem en samfundsomvæltning, hvis centrum ikke er eller kan være universitetet. Det må derfor være en vigtig målsætning for kampen at afsjøre og belyse sådanne parlamentariske illusioner (å la "ud med Hartling ind med Anker") som en politisk læreproces for studenter og akademikere. For det første: den generelle bestemmelse af H-planen har i hovedsagen været domineret af en en bloc afvisning, som vi finder problematisk og tendentielt småborgerligt regressiv (fx kampen mod centraliseringen). H-planen m.v. må ses under to hovedaspekter:

- a. statens knappe ressourcer
- b. universitetstransformationen/samfundsmæssiggørelse/kapitalaffirmativisering.

Netop i lyset heraf bliver det tydeligt at aktioner af den ovenfor omtalte art er begrænset gennem deres manglende opbygning af et "alternativ" til H-planen, dvs. - og det er den fundamentale politiske fejltagelse - at der ikke er et samfundsmæssigt rælsespunkt, der fører i uddannelsespolitikken. Det afgrænde er, at vi ikke ønsker at udvikle et politisk alternativ for di planerne er udtryk for en samfundsmæssiggørelse eller centralisering, men fordi der er tale om en bornert form for samfundsmæssiggørelse. Kun vel at fastholde dette kan vi undgå at falde tilbage i en ureflekteret interessekamp. Kun herigennem kan vi fastholde et socialistisk perspektiv og udvikle socialtistiske krav.

På langt sigt er det indlysende, at hvis fagkritikparolen ikke skal udvandes gennem vores praktiske politik overfor uddannelsesplanlægningen, så må ovenstående reflekteres igennem i sine indholdsmæssige konsekvenser og i sine politiske gennemførelsesformer. Det var bl.a. én af opgaverne for det seminar, som fronten skulle have afholdt i august dette år, men som den som fremført i beretningens første del ikke fik gennemført.

Diskussionene af samfundsmæssiggørelsesproblematikken og gennemførelsesproblematikken samt af videnskab-kapital-problematikken ("fagspecificitetsproblemet") er stadigvæk en afgørende opgave for fronten i forbindelse med politikuudviklingen i forhold til krisen. Den er afførende hvis fagkritikparolens indhold skal holdes klart, ellers degenererer den til en abstrakt og uforpligtende hvervningsparole. Den er afgørende, hvis ikke de politiske krav i fronten skal fremtræde rene uformidlet med den faktiske situation eller som abstrakt voluntarisme. Det bliver endvidere afgørende i de næste år, at iagttage og fremme kampudviklingen indenfor den offentlige sektor.

Efter vores vurdering får fagkritikparolen mening i det omfang den knyttes sammen med den uddannelsespolitiske virkelighed og en forståelse for dens reproduktionslogiske sammenhænge og med behov i klassekampen udenfor universiteterne (erhvervspraksis for statslige lønarbejdere, klassekampene i industrien, solidaritetsarbejde, analysearbejde, m.m.m.).

Efter vores vurdering skal kravene i situationen ikke gå på studenteriøen eller flere stillinger, de skal være indholdsmæssige: kamp for udviklingen af de kollektive læreprocesser, for muligheden af at se og forstå sig selv i sammenhænge (i.e. den kapitalistiske totalitet).

For fronten er det således afgørende at tage to forhold op til vurdering og overvejelse: nemlig fagkritikken og parlamentarikken. Eller mere udfoldet: det er på langt sigt vigtigt at de diskussioner som fronten lagde op til med de to seminarer i foråret og fagkritik og uddannelsespolitik gennemføres ikke for de skjønne nuancerings skyld, men for den politiske strategis skyld.

Hvad angår det uddannelsespolitiske må det betyde en kritik af SRs og DSFs politik og paroler, specifikt som en kritisk diskussion af de synspunkter som SR fremfører i SRbladet nr. 8 (sept. 75), dels af deres fagkritikforståelse, af deres forståelse af den statslige uddannelsespolitik, af deres strategiforslag m.v. Endelig - og ikke uvigtigt - af den måde, hvorpå poli-

tikken udvikles udenfor frontoffentligheder, endda med frontpolitiske aspirationer: "...er det i øjeblikket planlagt, at det næste nummer af SRbladet skal indeholde en kritik af DSF, DUS, Studenterrådets måde at føre politik på. - og i videre forstand Frontens uddannelsesstrategi", som det hedder i Styrelsens ind-

ledning som om alle organisationer var ét fedt, og senere i de konklusive undskyldninger for mangler og ensidigheder i oplægget: "et opgør med den måde man hidtil indenfor studenterbewægelsen har ført politik på ..." (s.29). Parlamentarikerplenium kom aldrig til at fungere og parlamentariker plenums arbejdsudvalg blev nedlagt. Begge er politiske organer mellem fronten og SR (og der er stadigvæk forskel på de to sager). Derudover nedlægger styrelsesgruppen det frontseminar, som skulle planlægge og diskutere forntens uddannelsespolitiske linje i tiden frem, ingen af disse tiltag har været rejst eller er blevet problematiseret i fronten. Derefter udarbejdede man - uden for enhver frontoffentlighed - et ultimativt program. Det må være en afgørende opgave for frontens seminar i oktober 1975 at tage hele denne proces og strategiovervejelse op til eksplicit kritisk diskussion.

Vi kæmper ikke for et ikkecentraliseret og autonomt universitet, men for de samfundsmæssige perspektiver, der ligger i fagkritikken.

Hvad angår fagkritikken kan vi i første omgang konstatere, at den er den mest kapitaldysfunktionelle aktivitet, som man kan iværksætte indenfor uddannelsessektoren. Fagkritikken torpederer på den ene side uddannelses-systemets glatte produktion af kapitalaffirmativ viden samtideg med at anvendelsen af den kritiske viden skaber mulighed for alliancer med dele af arbejderklassen. (Dette er selvsagt ikke ensbetydende med en "affejning" af mere urtraditionelle manifestationsformer. Aktionen af forårets type har tendentielt ikke blot bevidsthedsmæssige konsekvenser for studenterne (og dette element er i sig selv enormt vigtigt), men kan i konkrete situationer danne udgangspunkt for og have eksterne effekter (jvf. Maj 69). Kernen i en socialistisk politik indenfor uddannelsessektoren udgøres af fagkritikken.

Fagkritikken er - som vi allerede har formuleret det - krumtappen for den socialistiske udvikling i fronten. Den griber derfor ud over det snævert videnskabelige (i.e. et afpolitiseret fagkritikerebe) og implicerer solidaritetsmenifestationer/-aktioner, spektakulære udtryksformer å la rusmodtagelse fredag d. 5.9.75. Der er imen nødvendig modsætning mellem fagkritik og agit.prop. Samtidig er den krumtappen for det parlamentariske arbejde og for forbindelseerne til arbejderklassen.

Vi kan nu vende tilbage til den tidligere førte diskussion og afgrænsning af fronten i forhold til de forskellige organisationsformer. Føe den socialistiske udvikling i fronten er det vigtigt at afgrænse fagkritikbegrebet i forhold til to problematiske fortolkninger.

dels den afpolitiserende forståelse, der forstår fagkritikken i småborgerlige videnskabelighedskategorier og sammenhænge. dels den forståelse af fagkritikken, der trives hos de medlemmer af fronten, der egl. helst vil arbejde i en primærorganisation og derfor tendentielt ønsker at omfunktionere fronten til en sådan.

Inden for begge varianter findes der en elitær og en pragmatisk tendens. De småborgerlige videnskabshyppostasøer fikserer enten på en elitær spidsformulering i individuelle, selvsatte forløb og opgaver - eller de forstår fagkritikken pragmatisk som synonymt med udviklingen af erhvevsrelateret viden, ie. en ren pragmatisk operationalisering af fagkritikken med et særdeles begrænset politisk perspektiv. Blandt de primærorganisationstænkende kammerater finder vi en tilsvarende elitær udvikling mod politiske spidsprojekter eller en umiddelbar operationalisering af akademikerens og studenternes fagkritiske potentialer under en allerede givet og som revolutionær forstået primærorganisationspolitik(udvikling). Det er mellem disse to varianter fronten opererer - selve afgrænsningen vil altid være flydende.

Hvis dette fastholdes, forstås fronten som en organisation af "intellektuelle" (vores "mellemlagsproblematik"), hvilket giver fronten særlige begrænsninger (jvn. tidligere om fronten i forhold til primærorganisationerne), men også særlige politiske muligheder. Fronten forstået på denne måde fastholder ikke blot en uddannelsespolitik. Den formidler politikken i og med ARBEJDET: dels i forhold til institutionerne, dels i forhold til de socialistiske (og potentielt socialistiske) studerende og akademikere, dels i alliancearbejde med dele af arbejdenklassen. Således er fagkritikken en politisk fagkritik, og politikken er baseret på det fagkritiske arbejde og dets nødvendigheder.

Inden for disse muligheder og afgrænsninger er der forskellige vurderinger, diverse uenigheder - men de er bevægelige, og de kan udvikles, fordi de bygger på en sådan konsensus. Slår én af de øvrige tendenser igennem problematiseres frontens sammentængskraft automatisk. Det så vi blandt andet under processerne omkring frontens reorganisering i 1972, hvor DKP'erne stod for en politikuudvikling i retning af den primærorganisatoriske tendens og følgelig også trak sig ud af frontarbejdet i samme omfang som deres pragmatiscring af akademikerens og fagkritikkens funktioner ikke accepteredes i fronten. Samtidig oprettede de Arbejder-Akademiker Samarbejdsudvalget (SAA)

II B.

FAGKRITISK FRONTS POLITISKE PROBLEMER OG OPGAVER TIL EFTERÅRET.

1. Specificeringen af situationen i efteråret.

Hvis fronten skal komme igennem som en ledende organisation i løbet af efteråret og foråret er det nødvendigt, at den besinder sig på sin egen problematik og at de modsætninger og tendenser, der findes i fronten formuleres og aktiveres frem som politiske intentioner.

Den situation vi skal forholde os til er mangetydig. Dels er der udviklingen i den samfundsmæssige krise, dels er der krisens gennemslag i uddannelses-sektoren i form af forskellige spareforanstaltninger med direkte indholdsmæssige konsekvenser, dels er der den mere langsigtede uddannelsespolitik med dens universitetstransformationelle hensigter, dels er der selvsagt formidlingen imellem disse faktorer.

Vi skal i det følgende i en kort og nødvendigvis summarisk form oprisde en række problemfelter i efterårets universitetssituation.

1. Alt tyder på, at krisen vil fortsætte i efteråret med stigende arbejdsløshed, udvikling i klassekampens niveau, rationaliseringsimperativets hurtige gennemslag indenfor den offentlige sektor m.v. som konsekvenser. Den situation må socialister nødvendigvis interessere sig for. Krisen har selv produceret det afgørende socialistiske tema: Klassekampens udvikling. Den borgerlige økonomis overlevelse er på dagsordenen.

2. Den langsigtede statslige uddannelsespolitik vil under alle omstændigheder resultere i følgende tiltag, som får tungvejende konsekvenser:

- a. Registreringsbekendtgørelse, sandsynlig ikrafttræden pr. 1. jan. 1976. De to afgørende momenter heri er (1) en vending mod indlæsnings tildeling versus den hidtidige inputreducering. At dette vil resultere i afgørende vækkeligheder for universiteterne er indlysende. Den vil derfor også blive pårørt med afgangsbegrænsning, jvf. b-

slutningerne i folketingets uddannelsesudvalg den 23 september 1975.
 (ii) En indholdsrettet registrering (jvf. Ålborg Universitets Center: registrering af den faglige aktivitet, af studieforløbene, indholdet, forskningsaktiviteten, - planlægningen m.v.).

b. Styrelseslovsændring, der sandsynligvis skal gennemføres pr. 1. sept. 1976. Der er som bekendt fire-parti-forslaget og et mere radikalt forslag fra Fremskridtspartiet. Det sidste, der overhovedet ikke til- deler studenterne nogen som helst kompetence, har næppe nogen poli- tisk chance. Det har 4-parti-forslaget derimod. Det skubber kompe- tancen fra Studiemålskommissionen opad i systemet, primært i forhold til plan- lægningen af det faglige indhold. Denne styrelseslovsændring er sammen med registreringerne en vigtig del af forudsætningerne for gennemførel- telsen af H-planen.

c. Direktoratet for de videregående uddannelser: Etableres med de fag- lige landsudvalg for de universitære hovedområder. Deres status er rådgivende i forhold til disse områder, og det er indlysende, at det afgørende i disse udvalgs arbejde er, hvor effektive og indholdsmæs- sigt kontrollerende de kan være. I det perspektiv, der rejser sig i kølvandet på disse organisationer er ting som harmonisering af de forskellige eksamensordninger mellem de forskellige universiteter, adskillelse af forskning og undervisning m.m.m.

Disse ting er genuine H-planstiltag, og i forbindelse med adgangsbegrænsnings- problematikken er det tydeligt, hvorledes krisen udenfor universiteterne formidles ind i gennemførelsen af H-planens mest vidtrækkende tendenser. Disse tiltag vil få virkning over hele universitetet. De kan derfor også ses som mulige instrumenter for os i vores politikudvikling.

Foruden disse genuine H-planstiltag, er det vigtigt at iagttage, hvorledes det sidste spareforlig (september 1975) betyder en yderligere nedskæring af midlerne til uddannelsesrektorens højere niveauer. Med væsentlig som forligspartner bliver folkeskolen ikke yderligere berørt. Det er endvidere i dag politisk umuligt (især for Socialdemokratiet) at foretage yderligere indgreb i pædagogikerefter den kamp, der blev ført i foråret og som- meren på dette område. Universitetsbesparelserne er således ikke blot synlige, de kan næppe undgås. Det betyder bortfald af vakante stillinger, ikke op- rettelse af nødvendige nye stillinger, yderligere nedskæringer på undervis- ningsassistentkontoen m.v. Spare- og repetitions politikken hanger sammen

og er en af betingelserne for vores politik.

Hertil kommer, hvad ikke kan understreges nok, at situationen på humaniora i løbet af december måned bliver katastrofal, idet samtlige bevillinger pr. 1. 12 er opbrugt på assistentkontoen. En meget stor del af universite- tets undervisning vil derfor falde bort med den uro og det politiske muligheds- felt, som denne situation åbner for fronten. Spørgsmålet er ikke blot hvad dette sammenbrud betyder for hum-fronterne, men også hvad de skal betyde, dvs. hvilke aktiviteter, som fronten kan gå ind i situationen med. Spørgs- målet er endvidere, hvad skal dette - parret med besparelserne - betyde for hele fronten?

Det er her afgørende, at fronten ikke slet og ret stiller krav om nye stillinger, men at fronten stiller krav om en socialistisk relevant undervisning i og med at den påpeger konsekvenserne af disse indgreb, at den ikke går ind i adgangsbegrænsningsdiskussionen med en repetition af socialdemokratiets egaliseringslagord, men med en vurdering af adgangsbegrænsningens indholds- mæssige konsekvenser (det er vel derfor at vi er imod den?).

De aktioner, der skal udvikles i denne situation bør efter vores vurdering primært sigte imod en socialistisk bevidstgørelse, dvs. imod nedbrydelsen af parlamentsillusioner (men ikke de parlamentariske arbejde på universitetet) og skal dernæst pege ud mod det fagkritiske arbejde, som det sted hvorudfra arbejde, politisk perspektiv og aktioner forenes.

I den sammenhæng foreslår vi at fronten går ind i udviklingen i december måned med et kriseskræft, der skal omfatte så mange lokalfronter som muligt i et arbejde omkring krisens forskellige samfundsmæssige gennemslag, i et solidaritetsarbejde med de arbejdsløse, med kriseteater, krisemøder m.m.m. Forslaget har efter vores vurdering en sådan karakter, at det dels umiddel- bart forbinder frontens arbejde med den omgivende politiske situation, dels knytter det teoretiske og det praktiske arbejde sammen og dermed tydeligt løser "realanalyseproblemet".

2. Organisatoriske tiltag i forbindelse med efteråret.

Når vi sætter de organisatoriske spørgsmål til slut er det ikke fordi vi opfatter dem som de vigtigste. I værtimod betragter vi organisationsformer som politikens formidlingsformer i praksis. Det er m.a.o. den politiske konception som sætter indholdet af denne praksis. For at give mening skal organiseringen altså være organiseret for en politik.

Vi har i det tidligere vist, at fronten reelt udfolder en politik på et antal områder. Det må sikres at der er steder i Fronten hvor disse politikker kan diskuteres og besluttet organiseret og politisk dækkende for Fronten. På baggrund af de højst kritisable medlemsrådefunktioner i det sidste år mener vi at kunne konkludere at stedet herfor på centralt niveau i Fronten må være Arbejdsudvalget. Vi mener således at arbejdsudvalget må styrkes politisk-organisatorisk og resourcemæssigt. Såvel i forhold til Medlemsmøde og frontparlamentariskere som i forhold til AU's egne undergrupper.

Det forudsætter imidlertid, hvis der ikke skal være tale om en vilkårlig og bureaukratiserende ændring, at der sker en udvikling af Frontens og Fagfronternes politiske diskussioner. Det mener vi kan ske som dels diskussion og fastlæggelse af Frontens politik på et andet aktuelle og konkrete områder:

- "H-plansnedslagene" (studenteregistrering, adgangsbegrænsning, økonomiske nedskæringer, osv)
- arbejdet i SR
- den parlamentarisk orienterede virksomhed
- alliancepolitikken overfor arbejderklassen og mellemagene (herunder "ekstern fagkritik"-projekter)
- formidlingsarbejde via Fagtryk
- politikken for skoling og de fagkritiske projekter
- agitation & propaganda i Fagkritisk Front og Fagfronterne
- mobilisering og aktion her i efteråret (specielt problemerne omkring undervisningssammenbruddet på humaniora til december)

Der er sikkert flere relevante områder.

Men det er ikke nok at diskutere konkret og aktuelle sager, - og slet ikke nok at diskutere kun i AU. DVS såvel de nævnte ting som også forsy på at konkretisere hhv. omlyge Frontens generelle politiske platform (fra dec. 72) må tages op i og på tværs af Fagfronterne.

Da erfaringerne med medlemsmøderne som diskussionsorgan er dårlige og da vi ikke mener at disse erfaringer slet og ret er betinget af teknisk-organisatoriske misforhold foreslår vi at medlemsmøderne i deres hidtil kendte form opgives. Vi foreslår heroverfor 3 offentlige medlemsfunktioner centralt i Fronten:

1. En funktion hvor Frontmedlemmer kan mødes på seminarer (voer 1-2-3 dage) til formulering og diskussion af politiske problemer i Frontens arbejde. (Diskussionsseminarer.)
2. En funktion hvor Frontmedlemmer kan mødes på seminar til beslutning af især generelle, men også mere specifikke retningslinier for Frontens arbejde (fx som retningsgivende for arbejdsudvalgets politik). Disse seminarer vil skulle forberedes grundigt (også grundigere end de først-nævnte), specielt m.h.p. at sikre mulighed for forudgående diskussioner i Fagfronterne. Der vil formentlig komme en eller anden art delegeret-princip i anvendelse fra Fagfronternes side. (Beslutningsseminarer.)
3. En funktion hvor Frontmedlemmer mødes på medlemsmøder (i den nuværende forstand) med relativt kort varsel til diskussion af politik i forbindelse med mobilisering og aktion i politiske udviklede situationer, der kræver umiddelbar handling. Det må være arbejdsudvalget der har fingeren på pulsen og indkalder. Evt. kunne man tænke sig et begrænset antal frontmedlemmer eller en Fagfront kunne kræve at arbejdsudvalget indkalder sådanne medlemsmøder. (Mobiliseringsmøder).

Det er fremgået, at vi finder det nødvendigt, at Fronten straks igangsætter diskussion og afklaring af dels de områder hvor Frontmedlemmer aktuelt fører en politik frem, dels af de fremtidige politiske mål som selvforstået socialistisk diskussion må reflektere Frontens politiske mål som selvforstået socialistisk uddannelsesorganisation, dens strategi, og den taktik og dens praksis.

Men derudover vil vi fremhæve nødvendigheden af at Fronten via arbejdsudvalget umiddelbart igangsætter overvejelser og praksis omkring agitation og propaganda for Frontens politik.

Det er selvfølgelig kun gennem formulering, diskussion og afklaring af politiske modsætninger Fronten kan udvikle en sammenhængende og slagkraftig praksis.

Et papir til diskussionen om samarbejdet mellem FF og grupper i arbejderklassen .

Dette papir skal ikke være bidrag til den eksterne fagkritiks historie. Men dels for at varme op og dels for måske at knytte det følgende løft til frontens tidligere praksis lige et par ord om den eksterne fagkritik.

Rapportarbejdets erfaringer blev forsøgt fastholdt på et frontseminar om fx extern fagkritik, vist nok i foråret 74, der blev gennemført lavet et par kritikker af de producerede rapporter, der gik på, at rapporterne umiddelbart skrev sig ind i en reformistisk anvendelses sammenhæng, dels fordi de antikapitalistiske elementer i rapporterne ne umiddelbart kunne skæres bort, så rapporterne kom til at stå som almindelige resultater af borgerlige videnskabelige undersøgelser over nogle skønhedsfejl ved den kapitalistiske produktionsproces, dels fordi rapporternes anvendelsesammenhænge ikke var reflekteret i relation til kæmpende arbejdergrupperinger. Godt nok var nogle af rapporterne skrevet i samarbejde med arbejdere, men arbejdernes anvendelse af rapporterne i den socialistiske agitation var ikke tænkt resultatet var blevet at de klasseløse agitational var ikke tænkt kunne anvende rapporterne i reformkrav overfor stat og arbejdsgiverforening. Reformerne var i mange tilfælde umiddelbart indløselige og klassesamarbejdet kunne score 1 - 0. Senere gik fagforeningernes top igang med opstilling af sikkerhedshæren og de store forskningsmidler blev tilført - fagkritikken var overhalet højre om. Resultatet for os på seminaret af blev xxxxxx formelt xxxxxx, at fagkritikken havde ydet en skørv til arbejdernes forhold på sundhedsområdet som kunne danne basis for reformer, dette arbejde skulle fort sættes, men i øvrigt måtte vi se os efter nye arbejdsfelt, der kunne integrere det anti-kapitalistiske perspektiv. Meget blev arbejdet ikke fortsat af FF og reelt kom der ikke noget ud af undersøgelse for oparbejdelse af ny extern fagkritik.

Rapporterne blev nu kun brugt af studenterlederne til legitimisation for det socialistiske studenterarbejde, der ikke var extern fagkritik, men oparbejdelse af en almen forståelse af det kap. samf. i studenterhoveder, et arbejde der ikke kan instrumentaliseres politisk umiddelbart, men derimod særdeles middelebart.

afsløres akademikerens bonerthed.

6. Solidaritetsarbejde er et led i oparbejdelsen af kvalifikationer for revolutionære akademikere. Samarbejdet giver organisatoriske, agitatoriske erfaringer der er nødvendige for revolutioner anvendelse af højtuddannedes arbejdskraft.

Gennem solidaritetsarbejdet kan der knyttes kontakter mellem arbejdsløse fra industrien og arbejdsløse fra uddannelsesinstitutionerne, der kan danne begyndelse til udvikling af revolutionær praksis for potentielt klasseløse.

Der er nok en hel del flere potentialer i arbejdet, men der er et par sider endnu så vi smutter videre.

Samarbejdet med S.A.K.

S.A.K. er overvejende vokset fram som resultat af ØB-strejken og derefter følgende afskedigelse af hovedparten af arbejderne fra Østbo levard. SAK's arbejde var i begyndelsen hovedsagligt solidaritetsarbejde (ang, nærmere diskussion af SAK se andet papir). I denne forbindelse blev der skabt kontakt mellem vores gruppe og SAK. Kontakten udviklede sig til samarbejde omkring solidaritetsarbejdet. Samarbejdet var ment at etablere, vi lavede simpelt en arbejdsdeling. SAK tog arbejdspladserne vi dækkede uddannelsesinstitutionerne. SAK har gennem samarbejdet trukket på frontens og studenterrådets ressourcer, dvs trykkeri, lokaler m.v. Samarbejdet udviklede sig til fælles arrangementer bl. a. solidaritetsmøder m. Nilfisk, III, B & W-arbejdere m.m.

I september er der forsøgt oprettet et par samarbejdsgrupper mellem folk fra fronten og SAK. Disse arbejder deltog i politik - møde til oparbejdelse af et arbejdsprogram. I løbet af sommeren etablering en gruppe omkring et agitationsteater om ØD. Generelt kan der siges om forholdet til SAK. Samarbejdet er endnu i begyndelesstadiet, det er svært at sætte sig på arbejde. Der er et stort behov for udvikling og samarbejde mellem disse grupper. SAK er i stadig udvikling og samarbejdet mellem disse grupper er egentlig formalisering af samarbejdet mellem vi ikke kan komme på tale foreløbigt (om nogen ting) - SAK er måske ikke interesseret ditto osv. Dvs. argumenterne for samarbejdet så findes i de enkelte situationer altså i t. i solidaritetsarbejdet.

viser vores videnskabelige impotens. Fagkritik kan ikke alene være rekonstruktionsarbejde (det har det selvfølgelig aldrig været i hovederne, men i praksis et par år), fagkritik må også være en systematisk kontinuerlig bearbejdning af f. ex. kapitalisternes og statens strategi for knægtning af arbejderklassen til afdækning af disse strategier, og i sådanne former, at analyseresultaterne kan anvendes som agitations- og kampmidler for kæmpende grupper og dvs. arbejdere.

3. solidaritetsarbejdet ville kunne danne en enkelt brik i opstilling af faglige krav til studierne (krav der som oftest ikke kan indløses i institutionen, men må selvorganiseres og indløses som arbejde ved siden af institutionen) der indeholder arbejde med vidensfelter der kan bruges eller som kvalificerer til socialistisk praksis. Det er karakteristisk for de krav til fagligt indhold som er blevet opstillet i FF (selvfølgelig groft sagt) efter en kortere periode præsenterer sig som kapital-relevante. Ex. krav til forebyggende medicin i stedet for terapi. krav om arbejderlitteratur. krav om arbejderbevægelsens historie. krav om massekommunikation. visse faglige indholdsmæssige ~~etikk~~ etiketter diskvalificeres selvfølgelig ikke p. gr. a. deres kapitalrelevans. Men de skal problematiseres for deres opstilling som afledte af interne fagkritik-udviklinger og interne studenterpolitik udviklinger og der hvor problematiseringen skal sætte ind er i kravenes almene karakterer. Det er ikke krav om bestemte profylaktiske projekter, det er ikke krav om bestemte massekommunikationsprojekter. krav om bestemte projekter opstilles kun i relation til praksisammenhænge og her har vi xxx s bl. a. solidaritetsarbejde.

4. solidaritetsarbejdet danner også en mulig befyndelse til egentlige krav fra socialistiske arbejdere til de universitære uddannelser. krav der som den giver sig udtryk i opstilling af bestemte forekvalifikationskrav, eller krav til uddannelsesinstitutionernes kvalifikationsarbejde for uddannelse af lærere, der kan samarbejde med arbejdergrupper om opstilling af efteruddannelsesforløb (ex).

5. solidaritetsarbejdet er en brik i mønstret for medbrydelse af den i store dele af arbejderklassen internaliserede åndsautoritets-undersøgelse. gennem kontakten via solidaritetsarbejdet

Nå efter denne opvarmning. FF var i perioden 72 - 75 uden praksis i samarbejde med arbejdergrupper. En enkelt opservatør i kontakt-udvalget, og nogle enkelte diskussioner om samarbejdet på medlemsmøder, hvor diskussionerne gik på om vi skulle satse på revolutionære grupper eller på formaliseret samarbejde mellem ar. fællesorg. og stud. rådet. Det sidste var på et tidspunkt anbefalesesværdigt for studenterledere der sattede op oparbejdelse af alliancer med de sociale demokrater til sikring af vore rare privilegier. En enkelt gruppe blev opstillet til at følge "aktuelle arbejdskampe" (Maj-strejkerne aktualiserede at noget måtte vi jo gøre). Denne gruppes arbejde resulterede i noget af det følgende.

solidaritetsarbejdet

Det kapitalistiske samfunds krise, den deraffølgende arbejdsløshed, den deraffølgende kamp mod arbejderklassens realløn osv. nødvendigheden af at arbejderklassen måtte finde andre kampformer. Den danske arbejderklasse måtte lære af kammeraterne i andre lande Italien, England, Frankrig. Uniprint, VB, hermed opstod der nye muligheder for studenternes samarbejde med arbejderklassen. I første omgang blev solidaritetsarbejdet organiseret tilfældigt og ikke særligt virkningsfuldt, i anden omgang begyndte gruppen "aktuelle arbejdskampe" at virke, det blev det egentlig ikke mindre tilfældigt af, men vi begyndte da at opsamle erfaringer, som nu kan opstilles i nogle punkter for perspektiverne for solidaritetsarbejdet:

1. solidaritetsarbejdets to sider, indsamling af midler til økonomisk støtte for kampe og information i studentersammenhænge om aktuelle kampe og deres perspektiver og begrænsninger, intensiverer de politiske diskussioner blandt studenter om kampvilkår og former i arbejderklassen, og intensiverer diskussionerne om forholdet mellem studenter og arbejdere, og aktualiserer de borgerlige studiers kapitalbekræftelse, og aktualiserer forholdet mellem det almene fællesskab til kapitalismens sammenhænge og de diffuse politisk-økonomiske bevægelseres begrebsliggørelse.

2. solidaritetsarbejdet vil kunne sættere damene en del af materialet til en ny fagkritik-forståelse. Samarbejdet med arbejdergrupper p. t. SAK viser nye analysebehov, som vi ikke er i stand til at udtænke ved skriveløbets. Analysebehov som igen

nødvendigheden af en aktionsfond.

hidtidige solidaritetsarbejde: Uniprint, ØB, Skrå, Nilfisk, DWI, W og Storno er blevet organiseret ad hoc. Det har betydning at vi hvert enkelt tilføje er kommet sent ud og kun har kunnet aktionere med uforholdsvist stor anvendelse af ressourcer (det er et politisk argument). Desuden har vi i alle tilfælde undtaget Storno ikke været stand til at indløse begge ben i solidaritetsarbejdet økonomisk samling og informationsarbejde optimalt. Indsamlingsarbejdet er blevet prioriteret hver gang med begrundelse i akutte økonomiske vanskeligheder for de strejkende arbejdere. Resultatet har været at vi i tilfælde har været ude af stand til at producere selvstændigt informationsmateriale men har været henviset til de generelle løbesedler. Væsentligt informationsmateriale er nødvendigt i solidaritetsarbejde uddannelsesinstitutioner til sikring af forbindelser af information omkring specifikke lønformer, overenskomster m.v. Desuden er det vigtigt at vi i fronten kan foretage sammenkædninger af handlingsfor m.v. Eksempel sammenkædning af Metalkongres/Storno. Endelig er arbejdet med skrivning af informationsmateriale politisk kvalificerende. andet problem som solidaritetsarbejdet har aktualiseret er den politiske fordel i den økonomiske ambulance-hjælp altså 10.000 på bordet en efter, at de kæmpende har organiseret sig.

skitserede problemer mener vi kan klares gennem en simpel permanent anisering omkring solidaritetsarbejdet. Altså en aktionsfond. Fond penge. Fond af arbejds kræfter.

men en organisering vil det også være muligt at vi fra FF kan virke tierende på solidaritetsarbejdet andre steder indenfor udd. sektoren mårt andre udd. instit. i århus-omr det sekundært andre Universiteter enkelt argument med den permanente organisering kunne være at vi der ville hævde det potentielle der ligger i organiseringer i ad. hoc komiteer ex. Uniprint-komiteerne. Erfaringerne viser dog her at disse komiteer kun kan organiseres i helt specielle situationer ex. Uni- st. Uniprint-komiteerne der er blevet oplyst, i Danmark har skullet floden, og R & W der netop kørte parolen "dan støttekom- teer" viste, at selv kamp på den store arbejdsplads ikke producerer store organiseringer. Altså vil vi med en permanent organisering solidaritetsarbejdet på udd. institutionerne ikke blokkere for potentielle vækstpunkter.

aktionsfonden ...

FRONTFONDEN

forslag til struktur for ~~Stornos~~ ~~Frontfonden~~

Skal selvstændigt gennemarbejdes !!

Formålet er gennem støtte-og informationsarbejdet at styrke studenter og akademikerne solidaritet med arbejderklassens kamp mod kapitalen og Staten.

socialister kan tilslutte sig fronten på to måder enten eller, både og, gennem betaling af det fastsatte halvårlige bidrag p.t. kr. gennem tilmelding til en af fondens aktivgrupper.

De fond-tilsluttede vælger én gang årligt et lederskab, der varetager den daglige administration, fordeling af fondsmidler samt producerer ad. hoc informationsmateriale. I tilfælde af uenighed mellem lederskab og fond-tilknyttede kan fællesmøde indkaldes af 10% af de tilknyttede. Fællesmøde er højeste myndighed.

ragkritisk front har altid mindst et AU-medlem som deltager i fond-lederskabet. Flerparten af lederskabet skal være medlemmer af ragkritisk front.

Fondsmidler fordeles til kampaktive af fondens lederskab efter vurdering af den aktuelle kamp, dog således at der forudsættes en selvorganisering af de kæmpende.

Lederskabet varetager kontinuiteten i aktivgrupperne. Aktivgrupperne vil normalt være repræsenteret i lederskabet. Således at der fra hver aktivgruppe vælges et medlem af lederskabet. Lederskabet vil således være sammensat af tre valgt fra fællesmødet og et medlem fra hver aktivgruppe.

I tilfælde af økonomiske problemer kan fonden sælge sine aktiver til 1. maj fonden.

aktionsfond ...

Vi forestiller os altså at der bliver skabt en fond der gennem det økonomiske grundlag kan yde bidrag til arbejderkampe umiddelbart efter organiseringen af kampen. Det betyder ikke at indsamlingsarbejdet skal stoppe dette sikres tværtimod gennem etablering af aktivgrupper der lokalt foretager indsamling og oplysningsarbejde. Til hjælp for oplysningsarbejdet pålægges det fondens lederskab at etablere baggrundsmateriale. Dog ikke således at det er udelukket at de lokale grupper selv producerer informationsmateriale. Deimod er det lederskabets opgave at lægge så meget arbejde som muligt ud i aktivgrupperne til sikring af den revolutionære uddannelse af gruppe medlemmer.

Omkring fordeling af fondsmidler kan der selvfølgelig opstå problemer. Vi mener at erfaringerne med arbejdet hidtil har vist at det er umuligt at udstikke generelle abstrakte retningslinjer for tildeling. Udover at vi må forlange at støtten er "hjælp til selvhjælp" dvs. vi må forvente at de strejkende selv organiserer sig i grupper og går aktivt ind i indsamling/information m.v.

Til forebyggelse af enhver misforståelse: VI GÅR IKKE IND I STREJKEDUVALG, vi udstikker ikke gennem løbesedler el lign. paroler for kampene.

Teknisk: 1. majfond-bidrag kan trækkes fra på skatteskemaet. DVS det må undersøges hvordan de er organiseret.